

NOVA ГАЗЕТА

№22 (231), Травень 30, 2013, Нью-Йорк

№22 (231), May 30, 2013, New York

**ЧИ ЗДАСТЬ ЯНУКОВИЧ
УКРАЇНСЬКУ ГТС РОСІЇ?**

Стор. 5

**БОРОТЬБА З ТЕРОРИЗМОМ:
НОВА СТРАТЕГІЯ**

Стор. 9

**СВІТЛО ПОСТАТІ ВОЛОДИМИРА
МІЯКОВСЬКОГО**

Стор. 14

**БЕНІЛЮКС: МЛИНИ НА ТЛІ
ГОЛЛАНДСЬКИХ ТЮЛЬПАНІВ**

Стор. 20-21

НЕХАЙ ЗАВЖДИ УСМІХАЮТЬСЯ НАШІ ДІТИ!

Стор. 19

1 ЧЕРВНЯ - ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

Стор. 3

FREE ADMISSION! - \$20 RIDE BRACELET SATURDAY 1-4

Yonkers Ukrainian Heritage Festival

On the Grounds of
St. Michael's Ukrainian Catholic Church
North Broadway & Shonnard Place - Yonkers, NY

Friday June 14th
6-10 PM

Saturday June 15th
1-10 PM

Sunday June 16th
1-7 PM

*Established
1986*

VOCAL GROUPS & DANCERS
TRADITIONAL ARTS & CRAFTS
TRADITIONAL UKRAINIAN FOOD
VARENYKY - HOLUBTSI - KOBASY
RIDES & GAMES

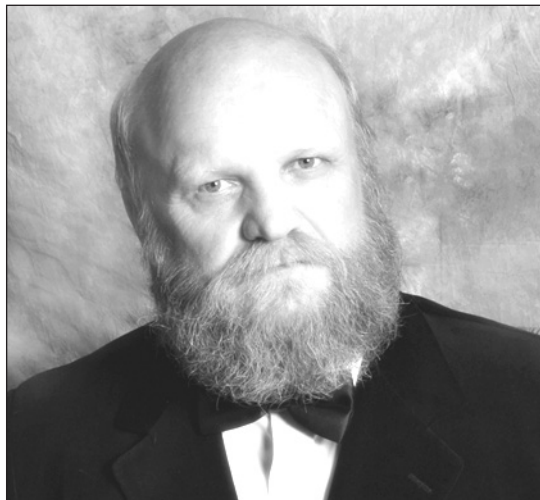
SPONSORED BY

THE UKRAINIAN
AMERICAN YOUTH
ASSOCIATION

HSCO 2013

www.yonkersukrainianfestival.org

65 рядків від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

1 червня людство відзначатиме Міжнародний день захисту дітей. Його було засновано в листопаді 1949 року в Парижі рішенням Міжнародної демократичної федерації жінок, а вперше відзначено 1 червня 1950 року. Дитячий фонд ООН (ЮНІСЕФ), заснований Генеральною Асамблеєю 11 грудня 1946 року, щороку публікує звіт про становище дітей у світі. І щороку той, хто його читає, кидається під час читання до заспокійливих крапель, бо читати про наведені там факти без хвилювання неможливо. Сьогодні в світі щодня помирає від голоду 10 тисяч дітей. Дітей використовують на тяжких роботах, як донорів крові й внутрішніх органів, їх гвалтують, продають на поталу сексуальним збоченцям-педофілам, силоміць забирають до війська й перетворюють на солдатів-убивць. Незалежні опитування, проведені ЮНІСЕФ, показали, що захищеними від жорстокості, знущання, брутального поводження, викрадення та продажу вважають себе тільки близько половини опитаних дітей, від сексуальної експлуатації - 38 %, від примусу до підневільної, непосильної, надмірної чи небезпечної праці - 34%. 28% опитаних дітей вказали, що в їхньому житті траплялися випадки, коли вчителі ставилися до них жорстоко або навіть і знущалися. 34% опитаних зазнавали жорстокого ставлення або знущань від незнайомих ровесників, 20% - від незнайомих дорослих.

Буваючи в Україні, щоразу помічаю брудних, обірваних, змарнованих дітей, які жебракують у підземних переходах. Це безпритульники, які не мають ані батьків, ані даху над головою, ані засобів до існування. Ще страхотливішу картину спостерігав біля входу до дорожніх дівчат легкої поведінки, які виходять, як стемніє, на «полювання». І серед них — зовсім юні особи, фактично ще діти, які в 14-15 років вже стали професійними повіями.

За всі ці неподобства з дітьми відповідальні ми, дорослі. І 1 червня — це день, який нагадує нам про це, день, який змушує всіх нас замислитися: якими будуть наші діти й майбутнє світу. Тут, в Америці, безліч спокус, які можуть завести наших дітей не на ту дорогу — наркотики, порнографія, азартні ігри, алкоголізм... Вулиця гріха з розкритою пащею чекає на своїх жертв. І наскільки треба бути пильними, щоб вона не заковтнула наших дітей. Знаю іммігрантські родини, де діти уражені наркоманією. Вони приховують цю біду від оточуючих, а самі б'ються, як риба об лід, марно намагаючись вирвати з лабетів наркозалежності своїх дітей. Аби не сталося такого лиха, треба подбати, щоб діти змалечку мали мету і йшли до неї. Щоб вони пізнали Бога й постійно ходили до церкви, щоб відвідували українські суботні школи, гуртки наших дитячих і молодіжних організацій, були задіяні в мистецьких колективах, спортивних командах. Все це надійно боронить наших дітей від вулиці, яка затагує юні душі, а потім нищить їх.

Діти — наше майбутнє, продовжувачі наших справ. Наша громада з роками почне хиріти, якщо сьогодні ми не прилучимо до її життя наших дітей. І як боляче буває спостерігати картину, коли діти українських батьків розмовляють між собою виключно по-англійськи. Це знак того, що вони в дорослому житті швидкими темпами асимілюватимуться, аж доки не перетворяться на «загублених людей», про яких з боєм писав у своїй знаменитій праці видатний український філософ Микола Шлемкевич.

Якщо ми по-справжньому любимо своїх дітей, якщо бажаємо їм добра, не даймо їм перетворитися на жертв вулиці або «загублених людей». А для цього навчимо їх рідної мови, рідного звичаю, прищепімо любов до рідної віри, рідної книжки, рідної пісні... Щоб вирости вони українцями й українками навіть тут, далеко від рідного краю.

**З повагою до вас,
Валентин Лабунський —
головний редактор «Нової газети»**

Наголоси й акценти

Історія Великої України — це колонізація її Російською та Радянською імперіями. Для Західної України радянський період був ще й режимом окупації. На цьому дефективному, часто кривавому підмурку УРСР прогрес України та українців є неможливим. Ключові проблеми цієї спадщини — це войовничо позаправовий характер суспільних відносин і моральна деградація суспільства.

У результаті гігантських кривавих жнив тоталітарної системи на наших землях сформувалася маса людей із зламаними або деформованими хребтами особистої та національної гідності. На зміну традиційному степовому свободолюбству, розрахунку виключно на власні сили прийшов насаджений комуністичною системою патерналізм. Базовий обов'язок вільного громадянина брати відповідальність за стан справ у своїй державі на себе було замінено правом влади бути джерелом щастя й нещастя безправного людського стада.

Але з часом ці правильні висновки стали спробою перекладання вини за провальний стан держави і суспільства на зовнішні чинники. Плач майже замінив національну волю до змін.

Здається, саме в цьому загальному визнанні трагічності нашої історії ще з часів вининченківських "бромних читань" явилася нам спокуса зведення віртуальної української стіни плачу замість будівництва сучасної Української держави.

Цією звичкою колективного плачу та імітацією державної роботи вже котрий рік користується кремлівська метрополія, що через свою п'яту колону невгамовно насаджує тв Україні так званий "руській мір". Хоча, їй Богу, чесніше було б його назвати совком із хрестом московського православно-го фундаменталізму.

Правляче в Україні організоване злочинне угруповання — екстракт цієї тоталітарної совково-ксенофобської системи. Щоправда, в силу онтологічної різниці з владою метрополії вона додала в це нав'язуване країні мракобісся ще й третю складову — відверті кримінальні відносини та злочинську мораль.

Концентрація ресурсів, державних інституцій та ЗМІ в руках Межигірського клану стали непереборним каменем на шляху України до сучасного цивілізованого світу.

В таких умовах змінити людей, аби вони стали активними громадянами, дуже важко, майже неможливо. Але іншого шляху повернути нам і країні перспективу — немає.

Я не поділяю поширені сподівання на економічний крах. Подібні до нашої авторитарної системи навіть при повному зубожінні народу можуть довгий час самовідтворюватися з допомогою старих колоніальних міфів про внутрішніх і зовнішніх ворогів, через яких треба, мовляв, зімкнути лави захисників віри/партії/історії.

Всі ми, на Сході й Заході України, знаємо, що ніякого "покращення" нашого життя при цій бандитській владі не буде. Це знання відоме й на Межигірській політичній кухні. Тому-то в хід знову пішла звична для колонізаторів тема розподілу українців. Цього разу ПР експлуатує непохороненість міфів і катастроф ХХ століття задля мобілізації пограбованого нею ж електорату під гаслами міфічної фашистської загрози. По суті, це чергова підла україно-українська війна пам'ятей мільйонів задля майбутньо-

ТЯГАР УКРАЇНСЬКОЇ ЛЮДИНИ

го кримінального клану. Політичні нащадки людоджера Сталіна фактично використовують десятки мільйонів його жертв задля продовження панування тоталітаризму на українських землях.

Вступати із ним в дискусію на тему історичних подій минулого — означає прийняти правила гри їхнього штабу із наперед передбаченою перевагою маніпуляторів у ЗМІ, роздмухуванням істерії спільних гоп- та ментівських провокацій. На злодієві шапка горить, особливо якщо та шапка — крадена.

Побиття журналістки Олі Сніцарчук — це шпарина, через яку ми завчасно побачили їхній план організації виборів у протистоянні так званої стабільності проти ними ж організованих заворушень.

Про це нині багато пишеться. Єдине, на що, на жаль, не звертається увага — то це на можливість супутніх кремлівських провокацій у ході цих ігрищ регіональних мавп із "фашистською" гранатою. Чи хтось сумнівається, що імперія не буде спокійно чекати до саміту у Вільнюсі?

Я впевнений, що відповідальна частина українського політикуму має вийти з наїждженої штабом Януковича колії протиставлення українських людей. Як писав Роберт Фрост, "кращий вихід — завжди наскрізь".

Найкраща відповідь планам Межигірського паханату — не бавитися в потьомкінські будиночки опозицій, кожен з яких бореться за свого кандидата в президенти, а запропонувати альтернативу цій постколоніальній кримінальній Системі.

Шахова партія українського майбутнього вимагає від нас не політики вічного опору, а наступальної контр-колонізації власної країни. Я знаю, що багато хто стомився від невдач та поразок, від зрад та брехні, від імітацій та симулякрів. Але хіба є розумна альтернатива новим і новим спробам відвойовувати свою долю?!

Даруйте за пафос і, ніби, невинуватий оптимізм, але саме в цьому, в поверненні самих до себе, широкій моральній революції й полягає, на мою думку, тягар української людини.

Тому я й говорю про необхідність написання плану нової Української

республіки як передумови до величезного повороту в українській політиці, що має надихнути людей боротися не проти чергового деспота, а за власне майбутнє. Наявність такої зрозумілої альтернативи нинішньому жебрацтву й аморальності здатна повернути людям віру в свої сили. На цій вірі постане масовий надпартійний рух за нового Президента і нову Україну. І цей рух змусить самозакоханих вождів зректися партійного та особистого егоїзму, щоб такі висунути єдиного кандидата в Президенти зі спільною програмою дій та об'єднаною навколо неї команди однодумців. З того моменту перемога над правлячою мафією стане цілком можливою. Бо віра мільйонів — непереборна сила, її не спинити ані греблею вкрадених мільярдів, ані броньованими лавами спецназу. Саме знання конкретного плану змін, віра у свої сили здатні перетворити українців зі спостерігачів на активних учасників політики, які не тільки проголосують за зміни, але й захистять свій вибір на вулицях усієї країни. Хоча це буде лише початком шляху. Щоб збудувати комфортну для всіх Україну, здолатися ще колосальна робота не тільки влади, але й суспільства по детоксикації кожного з нас і країни в цілому.

Не буду зараз говорити про деталі цього плану зовсім іншої України. Скажу лишень, що впевнений у тому, що цей план має ґрунтуватися на трьох китах: забезпеченні особистої та національної гідності, економічній конкуренції та євроінтеграції.

Йдеться не про черговий папір, яких не бракувало й раніше. Тут потрібен колективний інтелект. Я прошу працювати над планом Трьох Української Республіки усіх, хто почуває в собі знання способів прориву в майбутнє з чітким і зрозумілим набором реформ, які покінчать із спадком комунізму і теперішньою практикою криміналу в Україні.

Цей план де-факто має сказати Партії регіонів та іншим нащадкам минулого: все, панове, злязьте, ви вже не маєте влади над нами!

Юрій Луценко

Карикатура Євгенія Олійника

3-ЗА ГРАТ

Свідомо не хотіла публічно реагувати на події 18 травня день у день, бо все, що відбулося під час цього «святкування», не є випадковим непривабливим епізодом, який вичерпав себе разом із завершенням цього свята. Виглядає так, що цей день став знаком зрізом живих тканин нашої української реальності. Зрізом, який роблять, щоб детально, під мікроскопом, побачити цей взірець, ідентифікувати всі притаманні йому властивості та патології.

В безсмертній праці Бертрана Рассела «Історія західної філософії» він писав, що коли зникають моральні обмеження, виникає тимчасова ейфорія звільнення від пут, яка призводить до збудження енергії, але анархія та зрада, які невідворотно сліднують за падінням моралі, знесилюють націю, і вона потрапляє під панування інших, можливо менш цивілізованих націй, ніж вона сама, але не в такій трагічній формі позбавлених моралі. Мені здається, що за останні три роки ми стрімко ввійшли саме в таку якість історичного буття. Ми і є, на жаль, його творцями.

У святковий День Європи не персонально Януковича, а ми — українці покійно, від страху, рабської покорності або за гроші йшли на «антифашистські» мітинги по всій Україні. Це ми — українці гордо перекривали ввечері після «антифашистського» мітингу траси, коли нам вчасно не заплатили обіцяні «тридцять срібняків» за участь у продажах мітингів. Це ми — українці били журналістів та один одного, і це знову ж такі ми байдуже спостерігали з краю за цим насиллям через скло шоломів «Беркуту» та ОМОНу. Це не Янукович, не Захарченко, не Азаров, а ми 18 травня і всі інші дні годуємо своє суспільство фальшивою напівправдою через численні ЗМІ та замовні політичні ток-шоу, в яких намагаємося прикрасити мішурою та гучними салютами бруд, в якому живемо. Це ми — українці, патріоти та інтелектуали публічно б'ємо ногами залишки знекровленої, напівживої політичної опозиції та з іронією, зверхньо, як на блаженних, дивимось на активістів громадянського суспільства, яких ми — українці виховуємо міліцейськими кийками та труїмо газами в автозаках.

І це всі ми, такі як ми є, дивуємося, що у нас нічого не змінюється на краще та голосно сумуємо з приводу диктатури «forever». Януковичі, Азарови, Захарченки та весь інший «іконостас» — це творіння нашої хворої свідомості. Вони — наше обличчя, а все, що відбувалося 18 травня на свято Дня Європи, — наша справжня сутність. Це наше колективне фото.

Ми всі сподіваємося, що європейські цінності нас врятують. А чи впевнені ми, що об'єднана Європа на тлі своїх власних викликів все ще хоче мати справу з

нами, такими, як ми є? Чомусь згадався голівудський фільм «П'ятий елемент», де головна героїня, яка прийшла на Землю, щоб її врятувати, побачила в інтернеті криваві сюжети самознищення людства та передумала це робити.

Європа теж побачила під час святкування в Києві свого Дня всю трагічність нашої непривабливості. Нам, українцям, таки вдалося в цей святковий день показати все, на що ми здатні.

Перше, що спало мені на думку, коли я побачила висвітлення «антифашистських» мітингів на телеканалах: все, що було до цього Дня Європи, ще не було «чорною смугою». «Чорна смуга» починається нині, бо «антифашистські» мітинги — це не просто політична антитеза, інформаційна тактична протидія акції «Вставай, Україно!», це зовсім інше. «Антифашизм» по-українськи — це поча-

Партія регіонів намагається нацькувати українців один на одного, щоб таким чином відволікти їхню увагу від головного винуватця всіх бід України

ДЕНЬ ЄВРОПИ

Лист Юлії Тимошенко з тюрми

ток стратегічної політичної технології тривалого використання. На першому етапі — це дискредитація руху «Вставай, Україно!», на другому — поділ країни на «фашистів» та «антифашистів» під час обрання в 2015 році головного «антифашиста» на другий президентський термін, на третьому — стійке закріплення в свідомості українців асоціації, що патріотизм, українцізм — це і є фашизм, й останній етап — це укорінення в душах українців ненависті до власної державності, її повне відторгнення. Я звертаюся до владної команди, опозиції, громадянського суспільства, істориків, інтелектуалів, патріотів з проханням зупинити розгортання холодної громадянської війни, не доводити справжність свого патріотизму, щирість свого українського кохання, ятрачі рани складної української історії. Політики, припиніть рвати електорат на свої приватні шматки, розпалюючи ідеологічний розбрат минулого, влаштовуючи війни пам'ятників, мов та орденів. Це жорстоко та самовбивчо. Якщо для всіх вас Україна когось варта, якщо вона є для вас чимось більшим за інструмент легкої політичної або матеріальної наживи, публічно визнайте, що Україна різна — багатомовна, патріотична, націоналістична, ліберальна та соціалістична, проєвропейська, проукраїнська та проросійська. І якщо ви хочете для неї добра, ви зобов'язані її прийняти, зрозуміти та полюбити такою, якою вона є, припинити нарощування ворожнечі між самими собою, почати жити нашим європейським майбутнім.

Я ще раз прошу політиків усіх таборів заради наших дітей, заради збереження нашої нації зібрати всеукраїнський круглий стіл та прийняти декларацію про мораторій на використання мовних та історичних антагонізмів у політичних та виборчих технологіях, про мораторій на публічну брутальну агресію в міжпартійних та міжособистісних стосунках. Заявіть про вашу принципову незгоду з брудними політичними ток-шоу, які девальвують українську державність, остаточно дискредитують всіх, підкреслюють, всіх українських політиків та посадовців.

Не допустіть того, щоб звичайні українці виплеснули один на одного агресію, породжену соціальною та правовою несправедливістю. Хіба не для того їх планують озброїти дозволеною пневматичною зброєю? Замість того, щоб спокійно та мирно усунути від управління країною профнепридатну групу, «антифашизмом» людей налаштовують ненавидіти та вбивати один одного.

У свідомості кожної людини і в серці кожного суспільства існує таємничая алхімія, яка непередбачувано змішує всі інгредієнти: любові і агресії, справедливості і насилля, віру і обман. Якщо людина поступово вбиває голос свого сумління, глибина її морального падіння іноді буває бездонною. В такому стані людина легко виправдовує будь-яку свою мерзотність. Представники українського провладного «олімпіу» в День Європи пред'явили світу свою ампутовану совість.

18 травня я почула також стрункий хор уболівальників за опозицію від влади. «Не висунули єдиного кандидата в Президенти! Не висунули єдиного кандидата в мери Києва! Шкода! Підсумкова акція провалилася! Все пропало!» Ало, заспокойтеся... Не треба так «вболівати» за опозицію — це не команда «Шахтар». Але те, що так наполегливо зіштовхують опозицію до «найждженої колії» єдиного кандидата в Президенти в 2015 році, заслуговує на увагу.

Я хочу чітко заявити, що я проти висунення від опозиції єдиного кандидата в Президенти, якщо вибори будуть відбуватися в два тури. Вважаю, що висунення єдиного кандидата від опозиції на президентські вибори не тільки не потрібно, але й вкрай шкідливо для перемоги. Для цього є три аргументи і, на мій погляд, вони вагомі.

По-перше, і це, можливо, головне — ніхто нікому не давав права за лаштунками замість всенародного голосування обирати Президента країни на основі якихось незрозумілих непрозорих тінювих домовленостей. Якщо опозиція вважає себе демократичною, то залишайтеся демократами в усьому, а не лише коли вигідно. Ми вже один раз обирали єдиного кандидата, внесли його

на руках в кабінет Президента України, і що з цього вийшло? Всі в курсі... У нас є сильні гідні кандидати від опозиції, і кожен з них зобов'язаний пройти народні «праймериз» в першому турі президентських виборів. Хай українці оберуть найгіднішого кандидата та візьмуть на себе відповідальність за свій вибір. У нас немає, як під час президентських виборів у 1999 році, загрози виходу в другий тур кандидата від комуністів разом з представником влади. В другий тур обов'язково вийде один з представників демократичної опозиції, а якщо все буде так, як нині, то, можливо, в другому турі опиняться два опозиціонери. Обидва варіанти — позитивні, тому не позбавляйте народ права вибору шляхом тінювих домовленостей.

По-друге, немає ніяких сумнівів, що правляча партія активно організовує варіант «канівської четвірки». Вже очевидно, що на інформаційному просторі активно нав'язується тема «єдиного кандидата» для того, щоб граючи на амбіціях опозиційних лідерів та включаючи вбивчі суми фінансових ресурсів, кляуєви, льовочкині, фірташі та інші «веселі чемаданчики» за декілька днів до початку виборів провалили нову «канівську четвірку» та пояснили народу всю безпорадність, нікчемність, дурість всіх опозиціонерів. Хто виступить гарантом, що це не відбудеться? Навіщо такі провальні ризики? Ми просто не маємо права так ризикувати, якщо ми відповідальні люди. Тому я письмово просила перед 18 травня зняти опозицію з політехнологічного гачка єдиного кандидата в Президенти України. Я дякую всім лідерам опозиції за те, що вони дослухалися до моєї поради та виправили цю стратегічну помилку. Публічний галас спікерів від влади із критикою відходу опозиції від висунення єдиного кандидата в Президенти підтверджує, що їхні плани руйнуються і вони це сприймають істерично.

Але є ще й третя причина, чому шкідливо висувати в першому турі єдиного кандидата в Президенти. Бо всім нам потрібно добитися максимальної мобілізації українців проти правлячої Сім'ї в першому турі. Таку мобілізацію

набагато краще проведуть декілька потужних команд справжніх кандидатів у Президенти України від опозиції, ніж одна така команда. І нехай ніхто з «доброзичливців» не переживає відносно концентрації фінансових та організаційних ресурсів опозиції на президентські вибори. Кращої мотивації у кожного кандидата від опозиції, ніж вийти в другий тур і перемогти на виборах, не існує. Кожен з них і гроші збере, і команду для самовідданої роботи зорганізує. Якщо висунути єдиного кандидата в першому турі, інші будуть працювати на одну соту своєї сили. А це вже провал і в першому турі, і в другому, бо вирішувати долю виборів буде кожен відсоток голосів.

Але принципово важливо, щоб усі лідери опозиційних сил вже сьогодні підписали публічну угоду про непоборювання між собою в першому турі та про одностайну підтримку опозиціонера в другому турі. Саме відсутність такої єдності опозиції в другому турі президентських виборів 2010 року і призвела до влади сьогоднішньої біді. Я вдячна всім лідерам опозиційних партій, що вони саме таку угоду про непоборювання між собою в першому турі та про єдиний фронт в другому турі підписали 18 травня в День Європи. Це і є, на мій погляд, стратегічно правильне й переможне рішення. Тепер його треба детально донести до людей в інформаційному просторі.

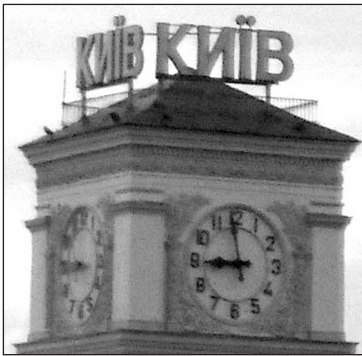
А якщо Януковичу прийде в голову зламати демократичні вибори Президента України, влаштувати чергову гру в наперстки та провести наступні вибори в один тур, від опозиції буде єдиний кандидат, і він уже визначений.

Але що б не робила правляча Сім'я, як би не викручувалася, скільки б не маніпулювала фактами, виборами, Конституцією, інформаційним простором, фальшивими кримінальними справами, вони не враховують одного. Їм більше не вірять. Ніхто не вірить — ні свої, ні чужі. Світ змінився, діють соціальні мережі, які не дають приховувати правду. Не змінилися тільки вони. Утримуватися при владі з допомогою дешевих маніпуляцій та картонних декораций більше не можна.

Я не знаю точно, як закінчить своє життя режим. Але я точно знаю, що відлік часу вже пішов. 3 18 травня. Бо цього дня стало очевидним, що вони втрачають свій останній інстинкт, який до цього часу їм не зраджував, — інстинкт самозбереження. Це стало очевидним у День Європи.

Юлія Тимошенко

За київським часом

Раптовий візит у неділю, 26 травня, президента України Віктора Януковича у Сочі, на дачу до російського колеги Володимира Путіна, викликав переполох в політичних і експертних колах України.

Два дні поспіль ця новина була толовою в українських медіа. Журналісти й політологи, наввипередки коментуючи причини й наслідки позапланової зустрічі лідерів двох країн, губилися в здогадах і припущеннях... Об'єднувала, однак, всі ці коментарі одна загальна думка: нічого доброго Україні від цього короткого курортного «роману» чекати не варто. Красномовним є той факт, що російські ЗМІ про зустріч майже нічого не написали. Максимум — короткі безбарвні інформаційні повідомлення.

Недільна поїздка Віктора Януковича на термінове побачення до Володимира Путіна виглядає справді дуже підозріло. Керівник держави раптом зривається з наслідженого у рідному Межигір'ї місця й летить як вітер до Росії. Ніде попередньо про цей «робочий візит» не було ані слова. Прес-служба президента лише в неділю зранку, за кілька годин до вильоту, надала відповідну коротку інформацію для преси. Виглядає це так, ніби Путін викликав до себе «на килим» українського керівника... Що такого невідкладного могло статися, що треба було стрімголов летіти на цю зустріч? І це при тому, що останнім часом україно-російські двосторонні відносини вельми прохолодні. А господар Кремля не раз демонстрував своє, м'яко кажучи, зневажливе ставлення до українського колеги. І раптом такий блискавичний візит та майже п'ятигодинна розмова тет-а-тет. Важко собі уявити такий формат стосунків з президентом Америки, Німеччини чи навіть Польщі. Отже, це свідчить про особливий рівень взаємин, чи, радше, про особливі (якщо не сказати приватні) домовленості. Тому й інформації обмаль. Бо якби Путіну та Януковичу вдалося про щось конкретне домовитися, то російська преса перша б розтрубила про чергові геополітичні перемоги Росії. Виходить, чи ні про що не домовилися, або ці домовленості мали не публічний, а значить, і не державний характер. Тобто, зацікавлені у них не держави, а персональні учасники переговорів. Можливо, цим і пояснюється така прудкість Януковича? Не можна виключати, що йому особисто на чомусь розходилося.

Не забуваймо також, що президентські вибори в Україні майже на носі. А хвалитися перед електоратом нема чим. Обіцянки про «покращення вже сьогодні» вдруге не пройдуть. Тому про-російському електорату Віктора Федоровича, як, втім, і електорату

Володимира Володимировича, треба замилити очі хоч якимись інтеграційними «дурилками». Тобто, не обов'язково про щось конкретне домовлятися, достатньо робити вигляд, що про щось домовляються...

Результати ж нинішніх переговорів залишаються у таємниці. І ЗМІ доводиться гадати: про що домовилися президенти, чи не здав вже вкотре Янукович національні інтереси України? Якщо інформація про домовленість президентів щодо отримання Україною статусу спостерігача у Митному союзі не викликає особливої реакції, то цього не можна сказати про те, що Україна погодилася віддати газотранспортну систему (ГТС) в обмін на знижку за російський газ, як стверджують деякі мас-медіа. Український політик і громадяни повинні знати, що обговорювали і до чого домовилися глави двох держав. Про це, до речі, йдеться в заяві партії УДАР. А ось які пояснення дав пресі колишній уповноваже-

Янукович відмовляється розповідати українському суспільству, про що він домовлявся з Путіним у Сочі

КОРОТКИЙ КУРОРТНИЙ РОМАН

Про що домовилися В.Путін та В.Янукович у Сочі?

Предметом таємної зустрічі в Сочі могла бути українська газотранспортна система

ний президента України з енергетичної безпеки Богдан Соколовський.

— Я не знаю, про що вони домовилися, але якщо така утаємниченість, то нічого доброго для народу України в тих домовленостях немає.

— А як загалом слід оцінювати факт того, що зустрічі відбуваються під завісою такої таємничості і президент України ледь не за викликом їде до Путіна? Це було властиво і попереднім українським адміністраціям?

— Раніше так не було. Як пам'ятаєте, коли був президентом Ющенко, то готувалися такі зустрічі заздалегідь, і готувалися відповідні повноваження на підписання різних документів. Ніхто з цього не робив ніякої таємниці. Теми для переговорів завжди висвітлювалися набагато раніше, ніж сам візит. Хоча і президент може говорити без директив, такі речі оформлялися як слід.

— Що означає: нічого доброго не може бути від цих переговорів. Можете ви це розшифрувати?

— Я думаю, що насамперед йдеться про ГТС, і наш президент прекрасно розуміє, що відчувати ГТС не можна, але він не має іншого виходу, бо не знає, що робити. Тому довкола всі його підводять. Він сам не може ініціювати реформи, які б пішли, економіка залишається нереструктуризова-

ною, бо бояться наступити на ноги олігархам. Тому що існує певна залежність. І за великим рахунком вся надія на Росію з тим, що її після того «кинуть». Але так не буде однозначно. Тому що здача — останній крок перед розвалом нашої держави. Але цього, мабуть не розуміє влада, зокрема й того, що нікому вона не буде потрібна пізніше.

— Тобто, фактично йдеться про те, як повідомляють деякі ЗМІ з посиланням на джерела в уряді, що Київ готовий на умови російської сторони, коли «Газпром» стане ключовим учасником консорціуму.

— «Газпром» особливо у світлі тенденцій про потоки насамперед зацікавлений у тому, щоб контролювати Україну в цілому. Тому що за «Газпромом» стоїть Кремль, який особливо не приховує бажання контролювати Україну. Нині існує ситуація, хто контролює газ, той контролює всю Україну. Тому що практично вся економіка залежить від газу, і значна кількість людей фізично споживає газ. Зараз не можна віддавати газ навіть на один процент. І це прекрасно розуміють наші правителі, але вони діють так, бо іншого виходу не мають, а національних державницьких почуттів у них немає.

— До речі, а як ви пояснюєте те, що з боку Росії також немає вито-

ку інформації про результати цих переговорів?

— Я думаю, що це в інтересах Росії, бо ГТС сама по собі йде в руки. Причому ніхто не озвучив, яка все-таки оцінка ГТС, і хто її робив. Попередній міністр енергетики обіцяв цю оцінку зробити до листопада минулого року, але її немає. І Росія вичікує. Безумовно, для неї зараз вигідна мовчанка, тим більше, що напевне є відповідні прохання з боку української сторони, бо все зірветься. Росіяни це розуміють і говорять, як правило, коли зроблять роботу.

— З другого боку, хіба парламент не може нічого вдіяти, адже є закон, який забороняє передачу ГТС не тільки у власність, але віддавати в управління?

— У сьогоднішньому парламенті, на жаль, національні елементи не мають більшості, а існуюча більшість — це фактично п'ята колона. А ті потуги, які робить Яценюк, Кличко і Тягнибок — слабкі.

Втім, закиди Б.Соколовського опозиції, що її потуги слабкі, не зовсім відповідають дійсності. Партія Віталія Кличка УДАР у своїй заяві рішуче вимагає, аби Віктор Янукович пояснив українському суспільству, про що він домовлявся в неділю, 26 травня, під час своєї поїздки до Сочі на зустрічі з російським президен-

том Володимиром Путіним.

У заяві прес-служби УДАР, оприлюдненій у понеділок, 27 травня, зазначено, що не йдеться про зустріч «у приватних справах двох приятелів — український політик і громадяни повинні знати, що обговорювали і до чого домовилися глави двох держав».

«Турбує те, що, декларуючи європейський курс, українська влада вперто розвертає країну зовсім в іншому напрямку. Замість того, щоб виконати умови для підписання угоди про асоціацію з ЄС, влада Януковича шукає варіанти підписання угоди з Митним союзом, паралельно здаючи газотранспортну систему України. Фактично, влада робить усе, щоб європейська сторона не підписала угоду про асоціацію», — йдеться в заяві УДАР.

Тим часом, голова правління альянсу «Нова енергія» Валерій Боровик заявив після сочинського вояжу Януковича, що чинна влада в Україні готова здати Росії газотранспортну систему за низьку ціну на російський газ, більші об'єми транспортування блакитного палива через українську територію, а також за підтримку нинішнього президента Віктора Януковича на президентських виборах у 2015 році.

Зокрема, на думку експерта, наразі влада у нашій державі намагється діяти у питаннях навколо ГТС не за прозорою схемою.

«І, по суті, здадуть за три речі. По-перше, низьку ціну на газ, що дозволить протриматися цій владі ще два роки і, можливо, виграти наступні президентські вибори», — зазначив Боровик.

По-друге, за його словами, влада прагне отримати гарантування прокачки 60 мільярдів кубометрів газу, що експерти вважають дуже малим для гарантування роботи такої системи.

«Мало б бути не менш ніж 80-100 мільярдів кубометрів газу. І по-третє, йдеться про гарантування підтримки діючого президента на наступних виборах», — уточнив експерт.

Тарас Гнип

Спеціально для «Нової газети»

Актуальне інтерв'ю

Про співрозмовника: Мирослав МАРИНОВИЧ – відомий український публіцист, правозихисник, релігійзнавець, член-засновник Української Гельсінської групи, віце-ректор Українського Католицького Університету у Львові. Народився 4 січня 1949 року в селі Комаровичі, Старосамбірського району, Дрогобицької області (нині – Львівська). Вищу освіту здобув у Львівській політехніці. Працював перекладачем з англійської мови, технічним редактором. 9 листопада 1976 року разом зі своїм другом М.Матусевичем став членом-засновником Української Гельсінської Групи. У березні 1977 року Маринович та М.Матусевич на вчорі пам'яті Тараса Шевченка в Київській філармонії, здолавши опір організаторів вечора, несподівано вийшли на сцену і закликали проспівати «Заповіт». 23 квітня 1977 року Маринович був заарештований. Проходив по одній справі з М.Матусевичем. Вони звинувачувалися в «провадженні антирадянської агітації і пропаганди». Слідство тривало 11 місяців. 22-27 березня 1978 року Київський обласний суд у м. Василькові засудив Мариновича до максимального терміну ув'язнення – 7 років таборів суворого режиму і 5 років заслання. Покарання відбував у Пермському таборі ВС-389/36. Повернувся в Україну в березні 1987 року. Влаштувався оператором нафтопереробного заводу в Дрогобичі. 1990 року почав працювати кореспондентом місцевої газети «Галицька зоря». 1990 року була опублікована праця М.Мариновича «Євангеліє від юродивого», написана ще в таборі, 1991 року вийшла його книга «Україна на полях Святого Письма», а 1993 року – «Спокутування комунізму», «Україна: дорога через пустелю». Від 1997 року – директор Інституту релігії і суспільства Львівської Богословської Академії, член Українського Богословського Наукового Товариства, 13 вересня 2010 року Мирослав Маринович очолив українське відділення міжнародного ПЕН-клубу. Один з учасників ініціативної групи «Першого грудня». Автор багатьох книг і наукових статей. Нагороджений багатьма відзнаками, серед яких орден Свободи та орден «За мужність» I ступеня. Мешкає й працює у Львові.

- Давайте почнемо нашу бесіду з головного: що повинно відбутися в державі, аби люди нарешті зрозуміли – так жити далі не можна?

- Я – людина релігійної перспективи. Для мене надзвичайно важливою є спроможність людей почути той голос, який свого часу почула Жанна д'Арк, день пам'яті якої вдячна Франція щороку відзначає 30 травня. Уявіть собі: проста сільська дівчина раптом чує голос: «Іди!». Вона йде і робить ту справу, якої ніхто від неї не очікував. Іншими словами, оцей занепад, який є нині, для мене свідчення того, що десь поряд виростає нова спроможність України дати відповідь на ті виклики, які ми маємо. Цього ще не видно. Ми не знаємо, звідки з'явиться ця група людей (бо я переконаний, що це має бути критична маса однодумців), яким, по-перше, стане соромно за те, що відбувається в Україні. По-друге, цей сором не пожене їх за кордон, в еміграцію, як погнав

Як тільки проллється велика кров, буде кінець. Це той варіант, коли країна зникає як держава...

МИРОСЛАВ МАРИНОВИЧ: «КРОВ ЗНИЩИТЬ УКРАЇНУ»

Україна так і не навчилася дослухатися до думок своїх моральних авторитетів

багатьох кращих представників нашої нації, а спонукає з новою концепцією, дуже чіткою й простою, стати й заявити про себе. Я маю на увазі не тільки інтелектуальну складову, але й духовну – тобто, спроможність йти на жертву. Ми не зможемо сьогодні вирішити цю ситуацію, просто перестрибнувши з одного коня на іншого. Повинна з'явитися група людей, таких як Юрій Луценко, які думають передусім не про владу, а про країну. Тих, хто буде готовий йти на жертви, на будь-які переслідування. Які запропонують просту модель, підтримають її своїми діями – і люди їм повірять. Тоді можна очікувати змін. Поки ж, за нинішніх обставин цинізму влади, фактичного паралічу опозиції ми не маємо демократичної процедури заміни негідного уряду гіднішим. Мусить

відбутися тотальний злам у суспільстві, якщо хочете, моральна революція.

- Часто закидають, що група «Першого грудня», до якої Ви належите, це, вибачте, романтичні старички, які «занадто далекі від народу». Що Ви відповідаєте людям, які в розпачі кидають усе й емігрують з країни, бо мають брак віри в майбутнє України?

- Я знаю цей скепсис людей щодо ініціативи «Першого грудня», аналізував, на чому він ґрунтується. Що ми говоримо: людина сама повинна стати моральною й відчувати власну відповідальність. Хіба це лягає на людські душі? Ні! Тому, що людина не вважає себе винною за те, що відбувається в державі. Винні вони, і далі йде перелік різних ка-

тегорій начальників. Тому наша група повинна їх знищити, з ними розправитись, а тоді вже я буду моральним, демократичним тощо. Це реакція патерналістської держави і народу, який звик до того, що щастя йому забезпечує хтось інший. Звичайно, іншої реакції поки й не може бути.

- Добре, але щоб зробити успішним проект «Україна», треба мати лідерів, які готові до великих справ і психологію максималізму? Чи не здається вам, що два втрачені шанси в 1991-му й 2004 роках – це й була для України юність з її високими ідеалами, яка вже не повторна. А нині ми, як держава, переживаємо кризу «середнього віку».

- Чи вірю я в доброго лідера? Ні. Тобто, я не хочу покладати на

нього надії. Тому що повинно вирости все суспільство. Жоден дивовижно гарний лідер нічого не зробить, якщо цього не захочуть громадяни. Але є різні стани суспільства. Візьмімо Мартіна Лютера Кінга – це приклад того, що потрібно, аби змінити державу. Необхідна група людей, які скажуть, що ми будемо йти на все. Саме через таку жертву йде виховання нації. Мартін Лютер підняв духом знедолених темношкірих, а також відкрив перед білими провалля того антихристиянського ставлення до іншої людини тільки через те, що в неї інший колір шкіри. І багатьом американцям стало соромно, що вони та їхні попередники віками жили з таким ставленням до ближнього свого. Таким чином, американське суспільство виростало, і йому вже не потрібно настільки жертвних людей. Майбутня українська система теж не буде триматися виключно на лідері. Не можна поєднати патерналістську модель держави і нормальний цивілізаційний розвиток. Лідер, який виховує, потрібен для патерналістської концепції, для демократичної – необхідно щось інше. Але, щоб перейти від одного до другого при такій великій кризі, яка є сьогодні, нині все ж таки лідер потрібен.

- Ви бачите таких людей?

- Ні. Але за рік перед тим, як виступила Жанна д'Арк, чи хтось знав її у Франції?

- Ми говоримо про внутрішні зміни, але для них потрібні роки чи, навіть десятиліття. Між тим, є фактор часу: з одного боку імперський сусід, який не приховує своїх планів. З іншого, антиукраїнський, за своєю сутністю, режим. З третього – аморальна, байдужа більшість. Чи є у нас такий час?

- Немає і водночас є. Справді,

сьогодні настали дуже цинічні часи, і тепер вже не буде того розгублення, яке ми бачили у владному середовищі наприкінці комуністичної ери чи в період Кучми, перед Помаранчевою революцією. Нині всі перелічені вами сили будуть йти на жорстокі маніпуляції, провокації з тим, щоб сам народ заблагав, аби не було змін. Але чому я більш-менш спокійний. Знову ж це походить з моєї візії, як відбуваються подібні процеси. Ранок починається з найтемнішої ночі. Лише тоді, коли система доходить до своєї крайньої точки, можна уявити собі дві альтернативи: або система знаходить вирішення, або вона гине. Ми нині вже зайшли в піке. З нього немає нормальної посадки. Мусить щось вирішитись.

Далі я скажу те, над чим політики сміються. Як відбувається трансформація гусені в метелика? Спочатку гусінь сама себе облуплює ниткою й починає розпадатися. З точки зору форми гусені — це самогубство. Але коли ялочка вже сформована, в напіврозкладеному мисиві, в невеличкій групі клітиночок, починається бурхливий ріст. І тоді вилітає метелик. Оце є точний опис будь-якого метафізичного переходу. Спершу якась форма розпадається, і з приходом до влади в 2010 році Януковича Україна облуплює себе нитками та гине. Сама себе задушує. Здавалось б, все — кінець. Але чому ініціативна група «Першого грудня» продовжує говорити, хоча розуміє, якою є реакція. Тому що десь з'явиться людина, яка послухає і скаже: «Вони мають рацію, давай я спробую». І тоді на базі критичного зеренця почне бурхливо розвиватися інша форма.

- Багато хто вважає, що ми вже пройшли ту стадію, коли можна було перемогти мирним шляхом. Сьогодні ж без пролиття крові отримати справжню незалежність України неможливо...

- Справді, ми втратили час для того, щоб вийти з посткомуністичного й постгеноцидного суспільства плавно. На жаль, мусить вже бути зміна не еволюційна, а революційна. Але кров знищить Україну. Як тільки проллється велика кров, буде кінець. Це той варіант, коли країна зникає як держава. Крові ми не перенесемо, бо маємо стільки розбіжностей, передусім ментальних. Сильна рука, яка мстить, — це означає отаманщину, яка завжди розриває Україну.

- На жаль, у кожному з нас сидить маленький «янукович». Як Ви маєте рецепти його подолання?

- Ми підживлюємо цю систему. Тому, власне, не на януковичів повинна бути спрямована атака. Залишмо Януковича. Давайте подивимось і зрозуміємо, що ми живемо своїми слабостями.

- Як можна подолати цю жадливу систему, яка ось вже третє десятиліття поспіль не дає нам змоги побудувати нормальну європейську державу? Порядні люди не хочуть йти до влади, і в результаті, ми втрачаємо Україну. Як вирватися з цього зачарованого кола?

- Треба йти за законами структуралізму. Якщо в якусь систему, яка має свої правила, вносити чу-

жорідний елемент, то в більшості випадків він або трансформується системою і змушений буде підлаштуватися під неї, або виштовхнеться. Тільки якщо він стане системоутворюючим, то може переламати систему й задати їй нові правила гри. Ми знову вертаємось до критичної маси людей, які своєю енергією духу і жертви здатні це зробити. Чому я завжди відмовляюсь їти депутатствувати до Верховної Ради, бо знаю, що я там нічого не зроблю. Або система мене під себе підлаштує, або я сам грюкну дверима і скажу: «Досить!».

- Чи повинно суспільство накласти якісь табу, щоб зберегти себе від поразок?

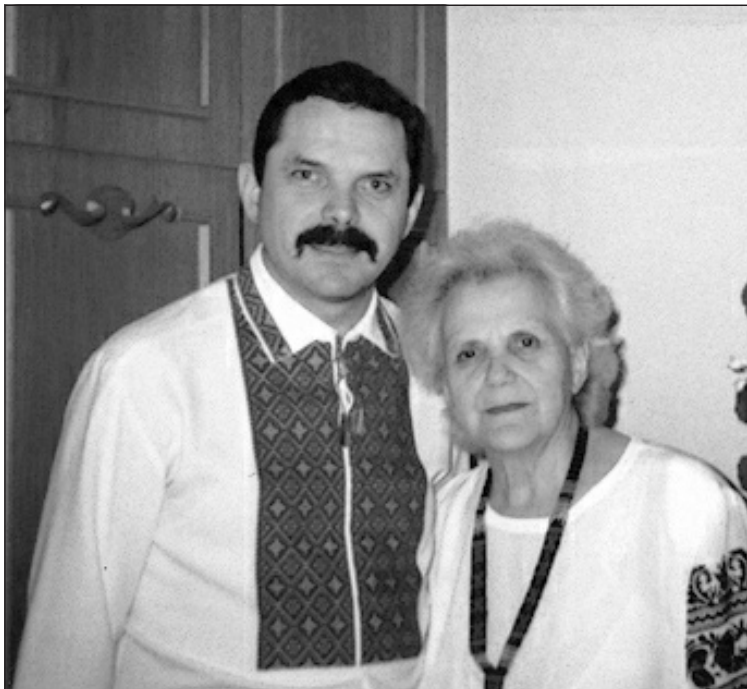
- Думаю, так. Наприклад, табу на дискусію, які герої є справжніми. Якщо ми не можемо повторити іспанський варіант — «вони боролися за Іспанію», незалежно з якого боку, то повинні погодитись, що не будемо сперечатися. Не дозволимо політикам маніпулювати цими питаннями. Здається, вже більшість українців розуміє: як тільки з'являються вибори, про що ми починаємо говорити? Про Бандеру і про мову. Повинно бути загальне розуміння в суспільстві: якщо є рана, її треба не роздирати, а гоїти травами, покривати бинтом.

Ми не є законотворчою

Влада, яка нізачо переслідує поетів, письменників, є уособленням зла. Один раз кагебіст сказав мені: «Имейте ввиду, хто не с нами, тот против нас». «Добре, я буду проти вас», — відповів я. Все. Крапка. І тоді вже психологічно легше, хоча ти пам'ятаєш, що не маєш права схити. А зараз ситуація типова для давньокіївських казок: коли Баба Яга

прірву. Отже, якщо станемо на точку зору, що Бог відвернувся, то не матимемо шансу. Навпаки, це ми є творцями нашої кривди.

Стосовно ж вашого запитання, то я переконаний, що у нас є достатня кількість праведників. У мене є фізичне відчуття, бо я об'їздив всю Україну. І всюди бачив добрих людей, які потенційно гідні жити в іншій, щасливій дер-

Мирослав Маринювич з матір'ю Любов'ю Йосипівною

Український народ має великий потенціал євангельського преображення

нацією. Якщо на Заході існує верховенство права, то в нас домінує поняття справедливості. Пропозиція закріпити табу законодавчо — розумна і твереза, але я сумніваюсь, що вона реалістична. Натомість, є інша, утопічна, яка, на перший погляд, виглядає смішною, — любов. Якщо група людей, про яку я говорю, скаже собі: ми не піддамося на провокації, ми самі собою об'єднаємося, подолаємо розбіжності Сходу і Заходу, то це буде прикладом для інших.

- Вам було 27 років, коли ви подолали страх. Потім потрапили за ґрати. Коли було легше боротися зі злом: тоді чи тепер?

- Тоді було легше. Нині все ж таки важче. Перш за все, в психологічному плані. В радянські часи, коли ти зрозумів розкладку сил, все ставало на свої місця. Я приїжджаю до Києва, знайомлюсь з родинами дисидентів, які вже були заарештовані. Все. Я на їхньому боці. Вони страждають.

обертається в пишноплідну яблуку чи криниченьку з чистою водою. І треба весь час бути пильними: не взяти те яблуко, не написати тієї водички, і пам'ятати, що зло завжди маскується під добро.

- Зі Святого Письма ми бачимо, що Бог відвертається, якщо народ стає аморальним. Чи не втратила Україна своїх праведників. На чому взагалі базується Ваш оптимізм?

- Дуже гарне запитання. Але я б трохи відредагував вашу фразу. Не Бог відвертається, а люди від Нього, втрачаючи здатність чути Його мову і знаки, якими розсіпане наше життя. Коли мене заарештували, і я мав час подумати, то озирнувшись в минуле, побачив: скільки там було знаків, посланих Богом, які я зігнував, але насправді вони були підказками! Тим, що робимо лихі справи, ми втрачаємо вміння розрізняти ці знаки. А раз так, то відповідно живемо своїм розумом, який веде нас у ще більшу

жаві. Чого немає? Солідарності. Вміння взятися за руки. Навіть не для того, щоб витягнути шаблю й рубати, а щоб не допустити зла. Сказати: все, кінець, ви не маєте влади над нами! Але ми це спростимо будемо зробити, коли перестанемо бути отаманами. Знову духовна проблема. Зараз кожен з нас окремо відчуває, що живе в агресивному, ворожому середовищі. Коли з нього відбувається якийсь акт, ми тут же вважаємо за потрібне накинута на нього, захистити себе ще більшим хамством. І таким чином, ми забуваємо ключове поняття: «Люби ближнього свого», як основу людського співжиття. Якби ми любили ближнього, то його інтереси сприймали б як свої. А раз так, то ти перебуваєш в солідарності. Тоді ти відгукуєшся на біль іншої людини, а вона — на твій. У нас хвороба в цих базових питаннях. Тому ініціатива «Першого грудня» розвертає нас до них. Бо часто люди не бачать в цьому проблему і перебувають на рівні «оця партія мені шкодить».

- Ви говорите про моральну революцію й аморальну більшість, але яка може бути формула майбутньої успішності України з байдужим населенням, де слова «жертвність» та «служіння» викликають цинічну посмішку й навіть агресію?

- Для римських язичників все те, що проповідували християни, було абсурдом, бо їх Бог був розп'ятий. Римляни повірили лише тоді, коли побачили, як християни лізли в пашу лева, гинули заради того, у що вони насправді вірили. Тому я кажу про готовність йти на жертву. Бо це надає ціни нашим словам. Тоді людина, яка навіть скептично ставиться, скаже: «Я ціную її погляд, в цьому справді щось є». Так починається перший крок. А якщо таких людей декілька, то це вже явище. Нам потрібна духовна мутація, яка з суспільства, де існує аморальна більшість, зро-

бить нову, якісну модель. Історія свідчить, що іноді, здавалось б, найутопічніші речі, стають реальністю.

- "Українська ідея і християнство, або Коли гарцюють кольорові коні Апокаліпсису" - ваш 540-сторінковий блискучий історико-філософський твір, який був написаний ще 2004 року. Особливо вражає ваш ґрунтовний аналіз духовного світу сучасної України та її місця в контексті розвитку відносин між Сходом і Заходом. Коли зважити на події останніх років, то чи залишаєтесь Ви й надалі при думці, що можливе духовне преображення нашого суспільства, яке перебуває в кризі, і чи сподіваєтесь на реформування українських церков київської традиції? Адже в той час, коли згадувані церкви й надалі перебувають у ролі статистів, сучасний розвиток в Україні протестантських конфесій, харизматичних рухів і течій вказує, швидше, на реформацію протестантизму.

- Коли я готував друге видання цієї книги вже в рамках шеститомника, я поставив собі це саме запитання: чи потрібно мені внести якісь корективи? І виявилось, що ні. Усі свої висновки я повторив би сьогодні як незмінні. Дуже важливо не вимагати від якогось явища того, чого воно дати не може. Головне функціональне завдання східного християнства — берегти традицію, головне завдання протестантизму — швидко реформувати Церкву, якнайкраще пристосувати її до швидкоплинного часу. Це різні завдання, отож не вимагаймо від православ'я (чи ширше — від східного християнства), щоб воно щороку проводило реформи свого служіння. Проте, водночас і нагадуюмо йому, що на нього постійно чигає небезпека застигності. За Мелетієм Смотрицьким, найголовнішою вадою тогочасної православної церковної спільноти була "нездатність до самооновлення: не прогресує освіта, не стабілізується церковний порядок, усе лишається по-старому, тобто в стані консерватизму й деградації".

Отже, східне християнство міняється також, але міняється не через щоденне реформування, а через одномоментне преображення, яким завершується тривалий період накопичення потенціальних змін. Я бачу сьогодні водночас і кризу церков східнохристиянської традиції, і певний тиск з боку внутрішніх чинників, які домагаються реформування. Тому моя віра в те, що східне християнство не сказало ще свого останнього слова, залишається незмінною. Мало того, я продовжую вважати, що в релігійному преображенні людини, а отже, й української релігійної ситуації, — наш історичний шанс як народу. Арка любові, що стояла 2004 року над Майданом, засвідчила: український народ має великий потенціал євангельського преображення. Як же важливо сьогодні не змарнувати його, піддавшись нетерплячому роздратуванню, а часто й нашіптуванню лукавого: "Візьми камінь до рук. Твій гнів праведний. Помстися кривднику".

Інтерв'ю провів

Володимир Чистилін

В УКРАЇНІ

ПАРТІЯ «БАТЬКІВЩИНА»: «РЕНАТУ КУЗЬМІНУ ТРЕБА ЛІКУВАТИ ГОЛОВУ»

У прес-службі партії "Батьківщина" заявили, що слова першого заступника генпрокурора України Рената Кузьміна про наявність доказів, що дозволяють звинуватити экс-прем'єра Юлію Тимошенко у вбивстві, неправдиві.

Про це йдеться у заяві прес-служби партії.

"Кузьмину потрібна негайна медична допомога, бо виконуючи завдання Банкової з політичного переслідування Тимошенко, він став плутати біле з чорним, правду з неправдою і довів себе до розумового розладу", - заявили у політсилі.

"У виданні "Форбс-Україна" вийшло чергове брехливе інтерв'ю Кузьміна. Його слова не мають нічого спільного із законністю, а є фантазіями хворої людини, бо лише людина з розумовими розладами може називати доказами політико-пропагандистське шоу з допиту свідків у "справі Щербаня", - йдеться у заяві.

"Понад два роки Кузьмін на ток-шоу та під час поїздок за кордон наголошував, що в нього начебто є "залізобетонні докази" причетності Тимошенко до справи Щербаня, однак чомусь він не йшов з ними до суду, а через два роки влаштував публічну політико-пропагандистську виставу з допиту свідків", - заявили у "Батьківщині".

У політсилі нагадали, що "усі свідки, викликані ГПУ, під час допитів зізналися, що в них немає доказів причетності Тимошенко до "справи Щербаня", а їхні голослівні та неправдиві припущення побудовані на словах людей, померлих 15 років тому і чиї слова не можна перевірити".

Як відомо, Кузьмін днями заявив, що сукупність доказів у справі про вбивство Євгена Щербаня дає можливість представити цю справу до суду і звинуватити Тимошенко у вбивстві.

СИН ГОЛОВИ МЕДЖЛІСУ ЗАСТРЕЛИВ ЛЮДИНУ

Молодший син народного депутата України, голови Меджлісу кримськотатарського народу Мустафи Джемільєва Хайсер застрелив людину. Про це повідомляється на офіційному сайті Меджлісу.

Згідно з інформацією, нещасний випадок стався 27 травня о 3:30 по полудні в будинку молодшого сина Джемільєва в Бахчисарайі в результаті необережного поводження із зареєстрованою зброєю. У цей час сам глава Меджлісу перебував у Сімферополі, про трагедію, що трапилася, йому повідомив телефоном старший син Ельдар.

В.ОГРИЗКО: «РОСІЯ ВІДМОВЛЯЄ УКРАЇНУ ВІД ЄС»

Незапланована зустріч президента Віктора Януковича та президента Росії Володимира Путіна 26 травня в Сочі свідчить про спробу Росії відмовити Україну від євроінтеграції.

Про це заявив колишній міністр закордонних справ України Володимир Огризко.

"На мою думку, йдеться про речі значно більші, ніж ГТС, йдеться про вибір України, і, властиво, всі ці спроби російської сторони змусити Україну не робити вибору ми спостерігаємо вже не один місяць з різним ступенем активності", - сказав колишній дипломат.

"Але поки, мені здається, російській стороні не вдається "дотиснути" й переконати українську сторону в тому, що треба відмовитися від європейського вибору, і в цьому я бачу певний позитив", - додав Огризко. Водночас він зазначив, що прихований характер зустрічі свідчить про те, що в українсько-російських відносинах усе ще відсутні нормальні прозорі відносини і все відбувається в умовах, коли спочатку все приховується, а потім раптово повідомляється про нові домовленості.

"Мені здається, що нині в дуже багатьох кремлівських кабінетах зрозуміли, що Україна йде, і, вла-

стиво, Кремль втрачає вплив на Україну, і ця остання непередбачувана зустріч свідчить про те, що відбуваються останні спроби зупинити процес євроінтеграції", - додав В.Огризко.

УКРАЇНСЬКІ ОЛІГАРХИ НЕ ДОПЛАЧУЮТЬ ДО БЮДЖЕТУ

Обсяги недоотриманих податкових надходжень держбюджету шляхом продажу найбільшими фінансово-промисловими групами виробленої в Україні продукції за кордон за заниженими цінами в 2012 році становили як мінімум 14 млрд. гривень. Про це повідомив фінансовий аналітик Мар'ян Заблоцький, посилаючись на джерела в податкових органах.

"З одного боку, навіть чесна сплата цієї суми в кращому випадку дозволить підняти пенсії лише на 100 гривень. Але в умовах дефіциту бюджетних коштів і стагнації економіки, досить імовірно, що уряд все ж тиснутиме на фінансово-промислові групи, щоб ті платили в бюджет більше. Не останню роль у цьому повинна зіграти фінансова поліція", - заявив Заблоцький.

Посилаючись на міжнародний досвід, Заблоцький констатував, що підпорядкування фінансової поліції не має визначального впливу на її ефективність. "Головне, щоб у інших гілок влади також була політична воля боротися з розкраданням бюджетних коштів та несплатою податків", - підкреслив аналітик.

ЯНУКОВИЧ ГРАЄ В «ЧАРТЕРНУ ДИПЛОМАТІЮ» Й ШАНТАЖУЄ ЄС

Україна переговорами з країнами Митного союзу шантажує європейців, вважає голова правління Центру прикладних політичних досліджень "Пента" Володимир Фесенко. "Ми бачимо таку специфічну чартерну дипломатію", - сказав він, коментуючи недільну (26 травня) зустріч президентів України та Росії у Сочі.

"Україна переговорами з країнами Митного союзу, - які, в принципі, їй потрібні, - ще додатково шантажує європейців. Що, мовляв, якщо не буде підписання Угоди про асоціацію, ми рухатимемося в бік Митного союзу", - пояснив політолог. Водночас, за його словами, у переговорах із Росією використовується чинник європейської інтеграції.

"Хоча, мені здається, що самі росіяни не дуже вірять, що Угоду про асоціацію буде підписано, вони просто чекають, виставляючи різні умови, роблячи певні політичні заяви, але вони чекають, що Угода не буде підписана, і тоді легше буде переконати Януковича на вступ до Митного союзу", - сказав Фесенко.

"А поки що йде така гра в чартерну дипломатію: зустріч з європейцями, через певний час - зустріч або з Путіним, або, от в даному випадку, в Астані. Після цього - знову активність на Заході, зустрічі з європейцями, а потім знову - з пострадянськими лідерами", - зазначив він. На думку експерта, простір для цієї "складної гри" у Януковича набагато менший, ніж свого часу в Леоніда Кучми.

Як відомо, 26 травня в Сочі відбулася зустріч Віктора Януковича і Володимира Путіна, а 28-29 травня вони зустрілися знову в Астані (Казахстан).

КОМУ В УКРАЇНІ ДОБРЕ ЖИВЕТЬСЯ?

Керівник кримської прокуратури В'ячеслав Павлов в 2013 році є «найціннішим» кадром у структурі обласних прокуратур. У середньому щомісяця він заробляє 30,5 тисяч гривень з урахуванням премій і відпускних. А найменш оплачуваним виявився нинішній прокурор Донецької області Олег Сюсйло, середньомісячний заробіток якого становить менше 18 тисяч гривень, що пояснюється недовгим перебуванням на нинішньому посту. Якщо ще в 2010 році місячна платня обласного прокурора коливалася в межах 12-17 тисяч, то торік вона становила від 20 до 30 тисяч гривень. Слідом за зарплатою

тами поліпшення настало на житловому й інвестиційному фронтах. Так, змінив свої умови проживання прокурор Харківської області Геннадій Тюрін - за два роки у його сім'ї з'явилися 2 будинки, 5 квартир і 4 гаража. Прокурор Ми-

колаївщини Володимир Гальцов, який раніше очолював прокуратури Криму й Донецької області, за два останні роки розширив житлову площу нерухомого майна своєї сім'ї зі 133,9 квадратів до 376.

Генпрокурор та його заступники заробляють щомісяця до 5 тисяч доларів, їздять на Lexus, Mercedes, BMW і Audi, володіють будинками, квартирами та земельними ділянками, оформленими як на себе, так і на сім'ю. На банківських рахунках у еліті Генпрокуратури сумарно перебуває понад 1,1 мільйона доларів.

ФЕСТИВАЛЬ ПРАВОСЛАВНИХ ЗМІ

У Львові 28-31 травня відбувся VII фестиваль православних ЗМІ, організований Синодальним інформаційно-просвітницьким відділом УПЦ. Тема цього річної зустрічі представників єпархіальних прес-центрів та ЗМІ: «Майбутнє засобів масової інформації та перспективи розвитку загальноцерковних телевізійних, інтернет і друкованих проєктів». Зокрема, керуючий справами УПЦ митрополит Бориспільський Антоній підкреслив значущість православних ЗМІ у відродженні духовності, крім того, він зауважив, що церква має використовувати новітні інформаційні та технічні засоби, щоб бути цікавою людям. «Треба пам'ятати, що кожен матеріал у православному виданні має бути шедевром, бо це - творіння для Бога», - зауважив владика. У свою чергу голова Синодального відділу з питань охорони здоров'я і пастирської опіки медичних закладів єпископ Львівський і Галицький Філарет вважає, що «ЗМІ можуть або врятувати, або занедбати світ». «Православний журналіст є зразком духу і віри, яка і надихає людину на служіння...», - зазначив єпископ Філарет. На фестивалі також обговорювалися тенденції розвитку православних ресурсів, питання міжконфесійних відносин, тощо. Відбувся круглий стіл щодо створення першого церковного телеканалу «Образ» та нового офіційного порталу УПЦ church.ua. У фестивалі взяли участь майже 100 учасників - представників тридцяти єпархіальних інформаційних служб УПЦ, які висвітлюють релігійне життя своїх регіонів.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

Америка сьогодні

Катерина КІНДРАСЬ
власний кореспондент
„Нової газети” в Америці

Президент США Барак Обама виступив минулого тижня в Національному університеті оборони у Вашингтоні з промовою на тему антитерористичної політики США. За словами представника президентської адміністрації, який провів брифінг перед заходом, завданням президента було «представити американцям контекст того, в якій точці ми знаходимося у сфері боротьби з тероризмом - він вірить у те, що прозорість такого роду є істотним компонентом нашої демократії».

Обама говорив про те, як теракти 11 вересня 2001 року «вибили американців зі стану рівноваги», змусили почати війну і вдосконалили механізми захисту. «Більшість цих змін були логічними. Деякі створили незручності. Але деякі, на зразок розширеного стеження, породили складні питання про баланс між інтересами безпеки і цінностями приватного життя. І в деяких випадках, я вірю, що ми порушили наші основні цінності - використовуючи тортури при допитах наших ворогів так, що це стало порушенням закону», - заявив Обама.

За словами президента, Америка повинна вирішити, як буде далі виглядати боротьба з тероризмом. «Якщо ми не визначимо цього - вона визначить за нас ... Жоден народ не може зберегти свою свободу посеред безперервної війни, - сказав президент. - Ми повинні визначити наші зусилля не як безмежну війну проти терору, але як низку послідовних, конкретних зусиль з нейтралізації певних мереж екстремістів, які загрожують Америці».

Аль-Каїда, за словами Обама, «на шляху до поразки», вона не несе прямої відповідальності за атаки на США в Бенгазі або Бостоні, але завдання щодо її повної нейтралізації повинно бути виконане. Характеристики терористичної загрози змінилися за останнє десятиліття - багато в чому йдеться про екстремістські групи, які планують атаки на місцевому рівні.

«У деяких випадках мова йде про мережі на кшталт "Гезболли", які під егідою держав застосовують терор для досягнення політичних цілей. В інших випадках - про місцеві екстремістські угруповання, які ми бачили в Бенгазі або Алжирі, які періодично атакують західних дипломатів і компанії, - пояснив президент. - Крім цього, реальний ризик становлять радикальні так звані «одинокі вовки» тут, в США, часто громадяни або легальні мешканці країни, які можуть заподіяти величезну шкоду».

У зв'язку з виведенням американських військ з Іраку і передачею відповідальності за безпеку в Афганістані місцевій армії та поліції, американські законодавці переходять до обговорення неоголошених війн США в Пакистані, Ємені та Сомалі, які ведуться за допомогою

безпілотних літаків (дронів). Напередодні виступу промови в Національному університеті оборони адміністрація визнала, що в ході атак дронів четверо громадян США було вбито в Пакистані і Ємені. Президент Обама оголосив, що відповідальність за програму ліквідацій за допомогою дронів переходить від ЦРУ до Пентагону.

Промова президента багато в чому була відповіддю на критику того, що війна з тероризмом перетворилася на гігантську «сіру зону», без чітких правил. Запитання «Ким вважати терористів - ворожими солдатами чи кримінальниками?» поки що залишається без відповіді. Чи можуть американські дрони порушувати суверенітет інших країн, діючи на їхній території (уряд того ж Пакистану неодноразово обурювався атаками безпілотників, в результаті яких були жертви серед цивільного населення)?

За словами президента, затримання підозрюваних у терористичній діяльності та суд над ними є пріоритетом. Дрони використовуються для ліквідації бойовиків Аль-

власних органів безпеки в боротьбі з терористами.

«Америка не може відрядити особливий підрозділ куди завгодно для затримання терориста, - сказав Обама. - Наша операція в Пакистані проти Осамі бен Ладена не може бути нормою, це пов'язано з величезним ризиком».

Думки в США з приводу безпілотників розходяться: згідно з опитуванням, 65% американців підтримують використання дронів проти осіб, підозрюваних у терористичній діяльності за межами США, але підтримка скорочується до 41%, коли йдеться про ліквідацію американських громадян, підозрюваних у терористичній діяльності, на території інших країн. Всього 25% американців готові погодитися на використання дронів для ліквідації терористів на території США. Лише 13% згодні на це, якщо йдеться про терористів з американським громадянством.

Обама підкреслив, що він вважає вбивство «будь-якого громадянина США - за допомогою дрона або рушниць - без судового процесу

Барак Обама під час виступу в Національному університеті оборони у Вашингтоні

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ І ТЕРОРИЗМ

Війни в Іраку та Афганістані коштували Америці тисяч людських життів, трильйонних витрат, падіння добробуту народу

Каїди, оголошених особливо небезпечними, а також для ліквідації безпосередніх загроз американським солдатам. Передбачається, що потреба в такому захисті істотно знизиться з виведенням військ НАТО з Афганістану. Проблема полягає, в основному, в тому, що альтернатив використанням безпілотників небагато - або наземні операції, або істотне збільшення допомоги країнам, де діють екстремісти, з метою підвищення ефективності їхніх

неконституційним». За його словами, президенти США також не повинні використовувати воєнізовані дрони на території Америки.

«Але коли громадянин США вирушає за кордон, щоб почати війну проти Америки, і активно планує вбивство громадян США, і ні ми, ні наші партнери не здатні затримати його до того, як він реалізує свій план, його громадянство не повинно бути його захистом. Анвар Авлакі (активіст Аль-Каїди з американсь-

ким громадянством, ліквідований у 2011 році в Ємені) послідовно планував вбивати людей ... Я б погано виконував свій обов'язок президента, якби не затвердив атак, яка ліквідувала Авлакі», - заявив Обама.

Особливу увагу в своїй промові президент приділив всеосяжній стратегії боротьби з тероризмом, яка включає боротьбу з ідеологією екстремістів, яку викоринити виключно за допомогою зброї неможливо. Зокрема, Обама підтвердив свій намір закрити в'язницю для підозрюваних у терористичній діяльності в Гуантанамо на Кубі. Відповідний указ він підписав вже на другий день на президентській посаді. План так і не був реалізований у зв'язку з тим, що Конгрес виступав проти наміру переводити ув'язнених у в'язниці на території США. Тема Гуантанамо знову з'явилася на порядку денному у зв'язку з голодуванням 102 з 166 ув'язнених у тюрмі.

Повернення 86 ув'язнених у країни їхнього громадянства вже було затверджено американською владою, але процес поновиться тільки коли влада цих держав затвердить механізми відстеження їхніх пересувань, щоб упевнитися, що вони не приєдналися до екстремістських угруповань.

Обама підкреслив, що закриття в'язниці відповідає інтересам національної безпеки США, і що ціна - як матеріальна, так і ціна удару по репутації країни - не виправдовує її існування. «У часи скорочення бюджету ми щорічно витрачаємо 150 мільйонів доларів на утримання в ув'язненні 166 осіб - майже мільйон доларів на кожного ув'язненого. За оцінками Міністерства оборони, ми повинні витратити ще 200 мільйонів доларів, щоб в'язниця Гуантанамо залишалася відкритою. І це в той час, як ми скорочуємо державні інвестиції в освіту і наукові дослідження, - заявив президент. - Уявіть собі, через 10, 20 років США все ще будуть тримати в ув'язненні людей, які не були засуджені, на те-

риторії, яка не є частиною нашої країни. Погляньте на ситуацію, коли ми силоміць годуємо ув'язнених, які оголосили голодування. Чи це Америка, яку ми хочемо залишити нашим дітям?»

Практично вся частина промови Обама, присвячена Гуантанамо і крокам, які вживатиме адміністрація для закриття в'язниці, переривалася гучними зауваженнями якоїсь жінки в аудиторії, яка вимагала «звільнити їх прямо сьогодні». У якийсь момент Обама зауважив, що «частина поняття свободи слова - дати й мені договорити».

«Ми судили терористів в наших судах. Серед них - Омар Фарук Абдулмуталяб, який намагався підірвати літак над Детройтом, Файсал Шахзад, який намагався підірвати бомбу на Таймс-сквер у Нью-Йорку. Перед судом постане і Джохар Царнаєв, обвинувачений у теракті під час Бостонського марафону», - заявив американський президент під час промови в Національному університеті оборони у Вашингтоні.

Обама зауважив, що Сполученим Штатам необхідно бути уважними, аби не дозволити втягнути себе у непотрібні конфлікти, чим викликав критику своїх політичних опонентів. Так, сенатор-республіканець Джон Маккейн вважає, що адміністрація зайняла занадто слабку позицію на Близькому Сході: «За останні два роки на наших очах було знищено 80-100 тисяч людей, зростає кількість екстремістів, включно з Аль-Каїдою у Сирії, дестабілізувалась ситуація у Лівані та Йорданії. Усе, що противники втручання прогнозували, якщо ми вліземо в конфлікт, сталося якраз тому, що ми стояли й стоїмо осторонь».

Однак, президент Обама характеризує боротьбу з тероризмом як наполегливі дії, націлені на ліквідацію конкретних екстремістських угруповань, а не безмежну глобальну війну. Він не хоче нового болота на кшталт Іраку чи Афганістану. І в цьому його підтримує більшість американського народу. Адже трильйони, які пішли на ці війни, спровокували масштабну фінансову кризу, затягнули ще глибше Америку у вир безпрецедентного дефіциту бюджету й державного боргу, зробили мільйони простих американців біднішими. Америка стомилася від війн, вона хоче жити й працювати задля власного добробуту й процвітання, а не для міфічного щастя інших народів, які, навпаки, після вторгнення американських військ на їхню територію стали ще нещасливішими.

В АМЕРИЦІ

АВАРІЯ В МЕРИЛЕНДІ

У Балтіморі (штат Мериленд) 29 травня сталася залізнична аварія, внаслідок якої після зіткнення з вантажівкою потяг з хімікатами зійшов з рейок і загорівся. Перевернулося загалом 15 вагонів. Машиніст та його помічник не постраждали, водій же вантажного автомобіля, який зіткнувся з потягом, знаходиться в шпиталі в критичному стані. Після інциденту розпочалася ева-

куація в радіусі 20 кварталів міста, оскільки встановити, який саме вантаж знаходився в вагонах, відразу не вдалося.

Однак пізніше поліція Балтімору повідомила, що отруйних речовин у вагонах вантажного потягу, який зійшов з рейок, немає. «Представники пожежного департаменту підтвердили, що хімікати у вагонах не токсичні», - заявив представник поліції. Тим часом, поліція не зупиняє евакуацію, наголошуючи лише на тому, що вона є добровільною.

У ВАШИНГТОНІ І ТЕХАСІ ОБВАЛИЛИСЯ МОСТИ

У штаті Вашингтон, що на північному заході США, обвалилася одна із секцій автомобільного мосту. Повідомлень про загиблих чи постраждалих не надходило.

Свідки інциденту твердять, що бачили щонайменше два автомобілі та двох людей, які впали у воду внаслідок руйнування мосту. На фото з місця інциденту видно, як одна з секцій мосту лежить у воді. У річці також видно частково занурені у воду авта. На одній з фотографій, яка була зроблена невдовзі після інциденту, видно, як на даху одного з автомобілів сидить людина.

Міст на чотири смуги знаходився неподалік від дому-музею Джорджа Вашингтона Маунт-Вернон, а також на півдорозі між Сіетлом та канадським Ванкувером. Причину обвалу поки що не з'ясували.

Ще один обвал мосту (залізничного) стався в Техасі. Там міст через річку Колорадо загорівся й упав у воду. Відбудова моста може коштувати до 10 мільйонів доларів.

За офіційними повідомленнями, міст загорівся вдень 28 травня. На місце надзвичайної події прибули пожежники, які не змогли підійти до вогню ближче через небезпеку обвалу конструкції.

Врешті-решт, охоплений вогнем міст почав плавно, секція за секцією, падати.

«ПРАЛЬНА МАШИНА» ДЛЯ ВІДМИВАННЯ «БРУДНИХ» ГРОШЕЙ

Прокуратура США пред'явила засновникам електронної платіжної системи Liberty Reserve обвинувачення в причетності до відмивання 6 мільярдів доларів. За даними правоохоронних органів США, протягом семи років через систему було здійснено більш як 55 мільйонів нелегальних транзакцій. Загальна кількість користувачів Liberty Reserve оцінюється в мільйон осіб, з яких 200 тисяч — американці.

Електронну платіжну систему Liberty Reserve було засновано в 2006 році в Коста-Ріці. Вона дозволяла здійснювати практично анонімні грошові перекази по всьому світу. Для цього необхідно було вказати лише електронну адресу та дату народження. Саме через анонімність систему широко використовували в кримінальних оборудках — через неї проходили кошти, пов'язані з торгівлею наркотиками, дитячою порнографією, картковим шахрайством та крадіжкою власних даних. Щорічний обсяг усіх переказів в системі

оцінюється в 1,4 мільярда доларів.

Розслідування діяльності Liberty Reserve розпочалося ще в 2011 році й велось спільними зусиллями правоохоронних органів кількох країн. 24 травня цього року поліцією було заарештовано п'ятеро безпосередніх керівників системи, в тому числі вихідців з колишнього СРСР Артура Будовського та Володимира Каца. Діяльність сайту платіжної системи Liberty Reserve відразу після арештів було заблоковано.

ПАЛАТА ПРЕДСТАВНИКІВ ПРОПОНУВАТИМЕ СВІЙ ВАРІАНТ ІМІГРАЦІЙНОЇ РЕФОРМИ

Спікер Палати представників американського Конгресу Джон Бейнер заявив, що палата запропонує свій варіант імміграційної реформи, замість того, щоб обмежитися розглядом законопроекту, який може бути схвалений Сенатом. Заява спікера розвіяла надії деяких демократів на швидке ухвалення цього історичного закону.

«Хоча ми вітаємо прогрес, досягнутий нашими колегами в Сенаті, в багатьох аспектах Палата представників підійде до цієї проблеми по-іншому», - йдеться в заяві Бейнера.

«Ми не будемо просто розглядати і схвалювати законопроект, який був розроблений і прийнятий Сенатом», - додав він.

Очікується, що Сенат у повно-

му складі в червні розпочне дебати з імміграційного законопроекту, який знімає загрозу депортації для 11 мільйонів нелегальних іммігрантів і пропонує більшості з них 13-річний шлях до отримання громадянства. Лідери Сенату сподіваються винести законопроект на голосу-

вання до кінця червня.

Поки не ясно, чи знайдеться в Палаті представників достатнє число республіканців, які підтримають запропоновану процедуру отримання громадянства, котру багато хто з них називає «амністією» для тих, хто проник в США незаконно або залишився в країні, незважаючи на закінчення терміну дії візи.

Якщо дві палати ухвалити абсолютно різні варіанти законопроекту, їм доведеться піти на тривалий процес узгодження, після якого (якщо компромісу вдасться досягти) узгоджений документ повинен бути знову винесено на голосування в Сенаті та Палаті представників.

США ЗАКЛИКАЮТЬ ДО ТІСНІШОЇ ВІЙСЬКОВОЇ СПІВПРАЦІ З КИТАЄМ

Сполучені Штати закликають до тіснішої співпраці з Китаєм у військовій галузі, хоча надходять нові повідомлення про китайські кібер-атаки на американські системи оборони, що викликає напруження у відносинах між обома країнами.

Службовець Ради з національної безпеки при Білому домі Том Данілон заявив 28 травня, що обидві сторони повинні збільшити співпрацю в таких «нетрадиційних» галузях, як миротворчі операції, боротьба з піратством і допомога у випадку стихійних лих. Американський посадовець

зробив таку заяву в присутності високопоставленого китайського генерала Фань Чанлона.

У понеділок, 27 травня, Данілон мав зустріч з лідером Китаю Сі Цзіньпіном, який заявив, що відносини Пекіна з Вашингтоном досягли «критичного пункту». Метою дводенного візиту Данілона до Пекіну є підготовка саміту між Сі Цзіньпіном і президентом Бараком Обамою, який відбудеться невдовзі у штаті Каліфорнія.

Тим часом, газета «Вашингтон пост» оприлюднила частину таємного звіту Наукової ради міністерства оборони США, в якому повідомлено, що китайським гакерам вдалося проникнути в понад 20 таємних систем, які мають оборонний характер.

«БОЙСКАУТИ АМЕРИКИ» ЗНЯЛИ ЗАБОРОНУ НА ЧЛЕНСТВО ГЕЇВ

«Бойскауты Америки» винесли 23 травня рішення зняти заборону на прийняття геїв у цю найпопулярнішу молодіжну організацію США, змінивши принципи, якими вона керувалася останніми роками. За повідомленням представників організації, за скасування заборони проголосувало понад 61% з 1400 делегатів Національної ради скаутів. Рішення підтримали 757 осіб, проти висловилися 475.

Разом з тим, геї, як і раніше, не зможуть обіймати керівні посади в організації. Це положення не було винесено на голосування і залишається чинним.

«Ухвалена сьогодні резолюція стосується молоді. Ми не змінили наших стандартів, що стосуються дорослих. Вони добре працювали останні 100 років і не підляга-

ють обговоренню», - заявив національний комісар «Бойскаутів Америки» Тіко Перес.

Зміни набудуть чинності з 1 січня 2014 року, що «дасть бойскаутам Америки необхідний час для роз'яснення нової політики», зазначається у заяві організації.

Проте консервативні релігійні організації, багато з яких спонсують рух бойскаутів, висловлюють своє обурення цим рішенням. «Ми глибоко розчаровані», - заявив Френк Пейдж, голова виконавчого комітету Південної баптистської конвенції. - Гомосексуальна поведінка несумісна з принципами, закріпленими в присязі і законах скаутів». Своє невдоволення рішенням Національної ради скаутів висловив і губернатор Техасу Рік Перрі.

У НЬЮ-ЙОРКУ РОЗПОЧАВ РОБОТУ КНИЖКОВИЙ ЯРМАРОК BOOKEXPO-2013

У Нью-Йорку 30 травня відкрився найбільший у Північній Америці книжковий ярмарок BookExpo-2013. У ньому беруть участь сотні видавців і майже 500 сучасних авторів. Окрім того, у «Великих бібліотечних читаннях» буде представлено більш як 7 тисяч бібліотек.

За визнанням експертів, BookExpo America, чия історія налічує вже понад століття, на даному етапі переживає кардинальні зміни, перетворюючись з ярмарку, орієнтованого на внутрішній ринок, на міжнародний книжковий форум.

«Точкою відліку» існування

ярмарку BookExpo America вважається проведене в 1902 році офіційне засідання Асоціації американських книгопродавців, на якому виступив Марк Твен. Збори, в якому взяли участь 60 осіб, розміщувалося в Нью-Йоркському готелі Herald Square. ABA Convention тепер носить назву BookExpo America, а захід локального масштабу перетворився на найбільший в Америці книжковий форум. Місце проведення BEA неодноразово змінювалося протягом історії ярмарку: вона проводилася в Нью-Йорку, Вашингтоні, Чикаго, Лос-Анджелесі і протягом останніх двох років знову повернулася до Нью-Йорку. У різний час почесними гостями форуму ставали Елеонора Рузвельт, Мартін Лютер Кінг, Гаррі Трумен, Двайт Айзенгавер, Джиммі Картер та Білл Клінтон.

Виставкова площа ярмарку становить 200 тисяч квадратних метрів. Щороку ярмарок відвідують більше 25 тисяч осіб.

АМЕРИКАНЦІ СЕРЕД НАЙВПЛИВОВІШИХ ПОДРУЖ СВІТУ

Американський журнал Forbes опублікував список найвпливовіших подружніх пар світу. Його очолили президент США Барак Обама та його дружина Мішель. При цьому Мішель Обама, повідомляє журнал, набагато популярніша за свого чоловіка — її підтримують 67 відсотків американців. Однак Барак Обама ніколи не соромився цього й одного разу визнав, що гордиться тим, що Америка закохана в його дружину, як і він сам.

На другому місці опинився найбагатший американець світу

Білл Гейтс та його дружина Мелінда. Пара є ще й найщедрішою в світі — тільки за минулий рік подружжя витратило на доброчинність 3,4 мільярда доларів. Основним завданням їхнього фонду є боротьба з поліомієлітом.

Наступна в списку — найвпливовіша пара в світі музики, американський репер Jay-Z та його дружина Бейонсе. Ця пара пов'язана з першими особами держави: зірки взяли участь у збиранні коштів для виборчої кампанії Барака Обами, а Бейонсе пізніше навіть виконала державний гімн під час другої інавгурації президента в січні цього року.

Останні в п'ятірці найвпливовіших пар світу — Анджеліна Джолі та Бред Піт. У травні цього року Джолі зробила собі мастектомію, на яку пішла через високу вірогідність виникнення раку. В своїй публічній заяві вона подякувала відданому чоловікові за підтримку, а Піт назвав вчинок дружини «абсолютно героїчним».

У списку Forbes опинилися впливові пари в усіх галузях, включно з політикою, ЗМІ, технологією та музикою. Тим самим рейтинг засвідчує, що інколи, аби прийти до успіху, необхідні двоє.

За повідомленнями
світових та американських
інформаційних агенцій

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

9.9% APR

PLATINUM

Без щорічної
оплати

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com

300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park IL 708-923-1912

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

**Full
Financial
Services**

*Річна % ставка на день 1 серпня 2011 р. становить 9.9%. Сконтактуйтесь з Касою
"Самопоміч", щоб довідатися сучасні ставки, які міняються. Ця пропозиція може бути
скасована без попереднього повідомлення.

Добродійна Акція - Союзівка потребує Вас!

2013

Фестиваль Української Культури на Союзівці

Kerhonkson, New York

Забави –
в п'ятницю
і в суботу

12-14 липня

Віка

музика * танці *
спів * смачні
традиційні
страви *
ярмарок і багато
більше...

Soyuzivka
Heritage Center

216 Foordmore Rd
Kerhonkson NY 12446
845-626-5641 • soyuzivka@aol.com
www.soyuzivka.com

Vendor info: 203-274-5579 • heritageuki@optonline.net

Василь Попадюк та Paraduke Band

"Дунай" - Канада

Хор "Думка"

Школа Танцю Роми Прийми Богачевської

**Оркестра
"Грім"**

"Дзвін"

Our Sponsors:

SELF RELIANCE NEW YORK
Federal Credit Union

Страхування ЖИТТЯ — чи потрібне воно мені?

“Хоч страхові експерти стверджують, що метою страхування є захист від ризику грошових втрат, проте ці слова можуть вам видатися занадто сухими, щоб пояснити реальну причину купівлі страховки. А ними є комфорт і безпека - як для Вас, так і для ваших близьких. Простіше кажучи, метою страхування є спокій.”

Телефонуйте:
888-538-2833

Наявне не в усіх штатах.

Театр Ла МаМа і Яра мистецька група представляють експериментальну театральну постановку за мотивами Лесі Українки "Лісової пісні" та Купала

Вогонь Вода Ніч

Виставу поставила Вірляна Ткач з митцями з Нью-Йорку, України та Канади. Музику створили Алла Загайкевич та Лемон Бакет Оркестра

7-16 червня 2013

четверги, п'ятниці та суботи о 19.30
неділя 9-го червня о 14:30, та 19:00
неділя 16-го червня о 14:30

La MaMa Ellen Stewart Theatre
66 East 4th St, New York

Квитки \$25 (студенти та старші \$20, діти \$10)
(212) 475-7710
www.lamama.org

За підтримки громадських фондів штату та міста Нью-Йорк, компанії "The Coca-Cola," Кредитівки "Самопоміч" (Нью-Йорк) та друзів Мистецької групи "Яра".

Турт «Тернопільська забава»

Телефонуйте: (917)495-9977; (917)579-6126

Пишіть: ternopilskazabava@gmail.com

Весілля! Хрестини! Ювілей! Забави! Фестивали! -

Ми допоможемо вам провести в дусі Українських традицій.

Також весільний Тамада та професійне озвучення міроприємств

EAST VILLAGE MEAT MARKET J. Baczynsky

Найпопулярніший у Нью-Йорку український м'ясний магазин пропонує широкий вибір вуджених домашніх ковбас та свіжовиготовлених гарячих і холодних виробів української та європейської кухні.

Tel. (212) 228 - 5590

Fax (212) 979 - 6593

E-mail: Eastvillagemeats@hotmail.com

139 2nd Ave. (Bet. 8th and 9th Streets)
NEW YORK, NY 10003

Monday – Thursday 8:00 am – 6:00 pm
Friday 8:00 am – 7:00 pm
Saturday 8:00 am – 6:00 pm

VISA • MASTERCARD • ACCEPTED

ВЕЛИКІ УКРАЇНЦІ

Зголовним словом про Володимира Міяковського виступив президент УВАН Альберт Кіпа, представивши його постать не лише в академічному світі, а й через призму власних спогадів, оскільки їхні родини тривалий час приятелювали.

Володимира Міяковського як науковця й архівіста показав дослідник його діяльності в Україні, доктор філології, науковий співробітник Національної академії наук Олесь Федорук. Спогадами про батька поділилася його 93-літня донька Оксана Міяковська-Радиш. Телефонно — доктор філології Наталя Пазуняк з Філадельфії, яка мала нагоду познайомитися з Володимиром Міяковським під час війни в таборі для переміщених осіб (ДіПі) в Німеччині. «Довкола війна, розруха, безвість, а я не пригадую, щоб Володимир Варлаамович коли-небудь ходив без краватки. Він був вродженим інтелігентом. Інтелігентність була його єством. Міркував він зовсім іншими категоріями, ніж доволішній світ. Потрапивши до Німеччини, він поставив у таборі велику скриньку й збирав туди кожен папірець, який, на його думку, міг би стати важливим документом, а також він розумів, що історія українства триває кожен мить, під кулями й у тому безчасі також. Тому незабаром на одній з кімнат з'явилася вивіска «музей», який Володимир Варлаамович організував і примножив. Власне, саме його скуппульозній науковій натурі сьогодні завдячує УВАН своїм багатющим архівом-музеєм».

Його дух і думка живуть у цьому будинку й сьогодні. І не лише в минулому, яке цей учений збирав скуппульозно, факт за фактом, документ за документом, оригінал за оригіналом, а й у часі теперішньому. Тут працює донька Володимира Міяковського Оксана Радиш, яка хоч і розміняла десятиї десяти, не втомлюючи лишаяється головною хоронителькою справжніх скарбів, які назбирав її батько. Її можна зустріти тут і о 6-й ранку, і о 2-й ночі. «Мене береже й тримає тут дух тата, — каже пані Оксана й показує нам географічну карту, яка висить біля її робочого столу й яку вона створила сама. На ній відзначено ті місця, з якими так чи інакше була пов'язана доля Володимира Варлаамовича.

Попри гігантську, воїстину титанічну працю, Володимир Міяковський належить до тих великих українців, яких потрібно відкривати й постійно ставити за взірць відданості, порядності, інтелігентності, патріотизму. Причому патріотизму не показушного, а реального, дієвого. Юрій Лаврінченко, дослідник доби «розстріляного відродження», писав про вченого так: «Спостерігаючи його зблизка, не раз думав: мабуть, на таких от людях і сталося в XX-му столітті чудо відродження України — всупереч долі, заборонам, поліційним репресіям, руїні...»

«Його доля — це доля репресованого у 1930-ті роки інтелігента та «довічного», починаючи із 1940-х років, емігранта, — сказала у своєму виступі Тамара Скрипка, завідувачка архівом УВАН, продовжувачка справи Міяковського, авторка книги «Волинські образки: ковальська еліта другої половини XIX століття». — На батьківщині вченого на його ім'я було накладено табу, а отже, вилучено й заборонено всі наукові праці. І тому фактично до

початку 1990-х років цей видатний шевченкознавець, невтомний дослідник української літературної та громадсько-політичної думки середини XIX — початку XX століття, засновник і керівник музею-архіву ім. Д. Антоновича УВАН у США був відомий лише за межами України...»

Володимир Міяковський народився в липні 1888 року в місті Ковелі на Волині. Початкову освіту здобув у Житомирській гімназії. Згодом, після переїзду матері до Києва, продовжив навчання у престижній Першій Олександрівській гімназії, де його дядько Микола Лятошинський викладав історію. У 1906 році, після закінчення гімназії, вступив на юридичний факультет університету Св. Володимира Києві. Через рік переїхав до Петербургу, де почергово, по два роки, навчався на економічному та історико-філологічному факультетах Петербурзького університету. За участь у толстовській демонстрації був заарештований і виключений з університету. Переїхав до Полтави, де працював у відділі ентомології сільськогосподарської станції. Через рік поновився в університеті й закінчив його 1913

входив до Комітету з організації Всенародної бібліотеки України. А з 1921-го він — дійсний член Археологічного комітету при ВУАН, дійсний член Археологічної комісії ВУАН для дослідів над історією громадських течій та член комісії новітнього письменства. З 1927 року він був науковим співробітником Інституту Т. Г. Шевченка, де керував Кабінетом біографії Шевченка, рукописним відділом Інституту та будинком-музеєм Кобзаря в Києві. Довелося йому й викладати — архівознавство в Археологічному інституті та українську літературу — в Інституті народного господарства.

У липні 1929 року Володимиру Міяковському «пришили» справу СВУ» й арештували, виславши на п'ять років в Кандалакшу — єдиний населений пункт СРСР за полярним колом. Але навіть там він зумів створити бібліотеку й отримав від керівництва табору томик віршів Пастернака. «На ньому так і було написано «Заключенному Володимиру Міяковському...», — згадує його донька Оксана Радиш.

Після повернення із заслання В. Міяковський працював статисти-

Володимир Міяковський. Петербург, 1910-ті рр.

СВІТЛО ПОСТАТІ ВОЛОДИМИРА МІЯКОВСЬКОГО

19 травня в Українській Вільній Академії Наук (УВАН), що на 100-й вулиці в Нью-Йорку, вшанували пам'ять видатного літературознавця й історика-архівіста Володимира Міяковського з нагоди 125-ліття з дня його народження

Зліва направо: Оксана Міяковська-Радиш, донька Володимира Міяковського, Альберт Кіпа, президент управи УВУ, Тамара Скрипка, завідувачка архівом УВАН, Олесь Федорук, дослідник творчості В. Міяковського.

року з дипломом І ступеня. Після здобуття вищої освіти вчителював у середніх школах Петербурга. Наприкінці 1917 року В. Міяковський з дружиною Інною переїхали до України. У 1918 році працював в архівно-бібліотечному відділі Головного управління мистецтв і національної культури. Спочатку як роз'їзний інструктор, а з 1919 року — як керівник описової секції і директор Центрального історичного Архіву імені В. Б. Антоновича у Києві.

У 1919—1929-х В. Міяковський обіймав посаду наукового співробітника історико-філологічного відділу Всеукраїнської Академії Наук (ВУАН) у Києві. З 1920 року

ком у різних науково-дослідних медичних закладах Києва. У 1942 році з іншими співробітниками ВУАН мав намір відновити Академію наук. Того ж року налагодив співпрацю з Музеєм-архівом переходової доби у Києві, де під керівництвом О. Оглоблина разом з Н. Полонською-Василенко, С. Драгомановим, П. Курінним і В. Шугаєвським брав участь у діяльності Комісії для розгляду питання про українські емблеми.

У квітні 1943 року В. Міяковський приїхав до Праги, де кілька місяців працював в Українському музеї визвольної боротьби. У столиці Чехословаччини він був обраний дійсним членом та секретарем

Історико-філологічного товариства. Рівно через два роки В. Міяковський переїхав до Німеччини. Саме тут 10 жовтня 1945 року в Авгзбурзі було засновано музей-архів УВАН, який мав на меті згуртувати і зберегти музейно-архівні матеріали наукового, культурного і політичного значення, що опинилися поза межами України. Ініціатива організації музею-архіву належала В. Міяковському. До його створення долучилися також науковці-вигнанці, котрі не втрачали надії на повернення в незалежну Україну. Саме тому головна мета В. Міяковського — згуртувати вивезені архівні документи та зберегти їх для Батьківщини — знайшла

підтримку у професійних музейників-архівістів, що перебували в українських осідках Ді-Пі. У надзвичайно складних умовах таборів для переміщених осіб він, захоплений своєю великою ідеєю, невтомно збирав документ за документом: таборів оголошення періодичні видання, автографи мало відомих тоді літераторів тощо. Адже як архівіст добре знав цінність кожного папірця.

У 1950 році Володимир Міяковський разом з родиною емігрував до США. В Америці він став одним із засновників Української Вільної Академії Наук (УВАН), зокрема першим секретарем цієї інституції та фундатором її музею-архіву. Завдяки його зусиллям з Європи до Нью-Йорку було перевезено архів, який невдовзі отримав ім'я історика Дмитра Антоновича й у котрому В. Міяковський невтомно працював з 1951 року.

Діяльність Володимира Міяковського вражає широтою інтересів, масштабністю осягів та подиву гідною ерудицією вченого. У житті він був неймовірно працьовитий і наддивовижно скромний. Жив лише працюю і для праці. Жив з надією, що настане час і його зусилля виявляться потрібними Україні. На жаль, ученому не судилося діждатися заповітної днини, чи радше, той день спізнився до нього. Помер В. Міяковський 22 березня 1972 року в Нью-Йорку. Похований на цвинтарі в Бавнд Бруку. Заповідав доньці Оксані не ставити на його могилі надгробка, вважаючи, що його праця і є тим справжнім пам'ятником, який лишисться по ньому.

Вл.інф.

РОДОВІД

Тамара
СКРИПКАВОЛИНСЬКІ ОБРАЗКИ
КОВЕЛЬСЬКА ЕЛІТАдруга половина
XIX століття

Для істориків національної культури Ковель - це не лише місто, поблизу якого розташовано родинний маєток Косачів, з якого вийшла Леся Українка. Окрім усього, саме тут жили й працювали люди, які відіграли неабияку роль у її долі. А доля митця невіддільна від його епохи та людей, котрі її представляють. Коло особистих, дружніх і ділових контактів Лесі Українки - широке й різноманітне. Серед її родичів і друзів як видатні постаті - літератори, художники, композитори, правники, лікарі, вчені, громадські й політичні діячі, так і люди цілком непримітні, які, напевне, нікого й не зацікавили б, якби їхнє життя не перетнулося із життям когось із Косачів. Особливе місце тут посідає ковельське оточення, адже серед щирих приятелів і колег родини були й відомі представники національної культурно-наукової й політичної еліти - Карташевські, Короткевичі, Левицькі...

До кола близьких приятелів Косачів належала й родина дворянина Варлаама Матвійовича Міяковського, повітового мирового посередника Ковельсько-Володимир-Волинського з'їзду мирових посередників. Міяковські через шлюби були споріднені з Корицькими і Лятошинськими, яких також можна вважати представниками ковельської аристократії другої половини XIX століття. І хоча імена цих людей відомі світові, їх ніколи не пов'язували з Ковелем і фактично до сьогодні не з'ясовано роль, яку вони відіграли в історії міста.

Сімейну хроніку Міяковських-Лятошинських-Корицьких у листах до Оксани Міяковської-Радиш у міру сил намагалася висловити Олександр Дабберт (1899-2000) - донька Катерини Лятошинської. За її переказами, Леонтій Леонтійович Лятошинський (1828-1884), уродженець Житомира, здобувши медичну освіту в Ягелонському університеті в Кракові, брав участь у Кримській війні. У 1856 році він отримав посаду лікаря в Ковелі. Його батько, Леонтій Лятошинський, був міським лікарем у Житомирі, людиною заможною й відомим меценатом. Повертаючись з Криму на Волинь, Леонтій Леонтійович відвідав родину батькового колеги Федора Васильовича Корицького, лікаря 2-го класу Уфимського піхотного полку,

який служив у військовому поселенні (так званому аракчеєвському) у м. Вознесенськ Херсонської губернії. Федір Васильович і Феодосія Федорівна (з дому Райзеліон-Сошальська) мали трьох доньок - Олександру, Наталію та Ольгу. Найстаршу з них Олександру (1840-1892) й посватав Леонтій Лятошинський. У 1857 році молодята обвінчалися у Ковелі. В посаг батьки нареченої дали екіпаж з кіньми і двох кріпаків - кучера й покоївку, які прожили з господарями до останніх днів - спочатку в Ковелі, а потім у Житомирі.

У подружжя Лятошинських народилося десятеро дітей: Ольга, Микола, Анна, Олександр, Лариса, Марія, Віра, Катерина, Володимир, Людмила. Усі діти були особистостями неординарними й талановитими, хоча доля кожного з них склалася по-різному. Наприклад, Микола Лятошинський, здобувши

освіту в Київському університеті Св. Володимира, став педагогом, істориком, громадським діячем. Його син Борис Лятошинський відомий усьому світові як ушлюблений композитор, диригент, педагог, основоположник модернізму в українській музиці, визнаний авторитет вітчизняного музичного авангарду.

Найстарша донька Лятошинських - Ольга познайомилася з Варлаамом Матвійовичем Міяковським, губернським секретарем Волинського губернатора в Житомирі, на балу. Неодовзі закоханий юнак попросив її руки. Однак його батько Матвій Францович, римо-католик за віровизнанням, не давав згоди на шлюб. Та син проти батьківської волі перейшов на православну віру й таки одружився з найвродливішою донькою Лятошинських. Мешкало молоде подружжя, яке мало четверо дітей - Дмитра, Зінаїду, Володимира та Євгенію, в будинку Лятошинського-діда в Житомирі. Ольга не мала спеціальної освіти, але цікавилася медициною, приймала у своєму будинку бідних міщан, лікуючи їх травами.

Про Варлаама Матвійовича відомо, що походив з польського шляхетського роду, який, вочевидь, під тиском обставин клопотався і отримав права російського дворянства. Освіту здобув у Рівненській шестикласній реальній гімназії, після закінчення якої поповнив штат чиновників Волинського губернського управління, обійнявши посаду службовця канцелярії. У 1884 році В. Міяковський дістав призначення кандидата в мирові посередники при губернському "присутстві" в селянських справах. Через рік його перевели на посаду мирового посередника 2-ої ділянки Ковельського повіту. Цю пропозицію титулярний радник В. Міяковський радо прийняв і пе-

Родина Лятошинських-Міяковських. Житомир, 1913 р.

реїхав з дружиною та сином Дмитром до Ковеля. По суті, Ольга Леонтіївна повернулася у місто свого дитинства.

Про взаємини родини Косачів і Міяковських довідемося з листування та спогадів. Діти Варлаама Матвійовича Володимир, Зінаїда і Женья приятелювали з молодшими дітьми Петра Антоновича - Оксаною, Миколою та Ізидорою. А Зінаїда взагалі була найближчою Ізидориною подругою. Дорослі часто й радо обмінювалися візитами. Зокрема, Ольга Петрівна у листі до старших дітей, між іншими родинними новинами, повідомляла, що «приїздили Міяковські з дітьми, Ігельстроми і Короткевичі. Дора прозвала хлопчика Міяковських (4-х літ) "маленький шпунтик" і була всіма гостями дуже втішена». Збереглося кілька фотографій, які зафіксували товариські зустрічі дітей Косачів і Міяковських у Колодяжному.

Після перевodu Варлаама Міяковського на службу до Ковеля й переїзду сюди його родини, він придбав маєток у селі Порськ Великий (Велицької волості), яке в документах значилось як Порсько. Це було невеличке, але давнє село. На час купівлі маєтку в селі було лише 75 будинків і 438 мешканців. Чи не єдиною значною пам'яткою вважалася дерев'яна церква, збудована коштом фундації Сімашків у 1729 році.

Власне, устрій садиби Міяковських міг би багато розповісти про людей, які тут колись жили. Однак, до наших днів не збереглося жодної будівлі. Лише кілька світлин зафіксували зовнішні риси цього маєтку, а принагідні епізоди зі спогадів - відтворюють деякі факти його історії. Основу садиби становили дім і двір. Фотографії подають зображення невеликого будинку зі скромним без пишних оздоб ганком на центральному вході та балко-

ном, що виходив у парк, характерним для поміщицьких осідків початку XIX століття. Найбільшою окрасою садиби вважався двір з деревами, під одним з яких зручно розташували стіл і лавки, де у теплі пори року збиралася родина і гості. Старі дерева, кущі бузку і жасмину у весняно-літню пору наповнювали повітря п'яними пахощами. В таких умовах минуло дитинство усіх дітей, що як особистості формувалися в атмосфері садибної культури й побуту. Любов до природи, яка прищеплювалася дітям змалку, органічно переростала в любов до своєї землі й рідного народу.

Волинське Полісся - край не лише лісів, але й боліт. І у Варлаама Матвійовича вже у 1888 році з'явилися перші ознаки легеневої хвороби, яку, мабуть, не в останню чергу спричинили болотиста місцевість та вогкий клімат Ковельщини. У 1896 році він передчасно помер, знайшовши свій останній прихисток на ковельському цвинтарі.

У 1921 році, коли поверсальська Польща за Ризькою угодою без зусиль і торгів отримала від Радянської Росії Західну Україну, зв'язок Міяковських із Порськом фактично обірвався. А життя дітей Міяковських склалося так, як і у більшості представників аристократії, що в силу політичних обставин опинилася на тій частині української землі, що увійшла до складу СРСР. Їхня доля після 1920 року - це доля вітчизняної інтелігенції, приреченої на знищення.

Ольга Леонтіївна Міяковська з 1921 року постійно жила в Києві, де й померла через одинадцять років. Поховали її на Лук'янівському цвинтарі. Володимир Міяковський, став відомим істориком, літературознавцем, архівістом. Репресований 1929 року в справі СВУ, він у 1944 році змушений був залишити Україну й виїхати до Німеччи-

ни, а через шість років емігрувати до США. Репресивна машина епохи сталінізму руйнувала не лише долю окремої людини, а й нищила усю родину. Сестри Зінаїда та Євгенія, які любили єдину племінницю Оксану, були позбавлені навіть листовного спілкування з нею. Лише наприкінці 1950-х років Євгенія Міяковська наважилася написати братові Володимирові, надіславши листа на адресу двюрідного брата Миколи Страшкевича, який проживав у Варшаві. Однак навіть у приватній кореспонденції вона, переслідувана страхом, ніколи не називала рідного брата та його дружину на ім'я. Микола Страшкевич перепакував листи в інші конверти і вже від свого імені надсилав Оксані Радиш. Коло тем, порушуваних у такому спілкуванні, було надзвичайно обмеженим - йшлося про здоров'я, погоду, заготовлене на зиму повидло тощо. У 1972 році, після смерті брата Володимира, пригнічена горем і самотня Євгенія напише, що їй навіть ні з ким розділити утрату, бо про брата-емігранта знало лише дві особи - племінник та його дружина, з якими вона рідко бачилася. Та все ж новинами, пов'язаними із вшануванням пам'яті Лесі Українки, Євгенія охоче й без остраху ділилася з родичами. Зокрема, надсилаючи газетні вирізки, турбувалася і про те, щоб М. Страшкевич, перепакуючи її листи, нічого не загубив. Сповіщаючи рідню про похорон брата Дмитра, наголошала, що поховали його "недалеко могили Лесі". Леся Українка, з котрою були знайомі ще з ковельських часів, залишилася для цих людей своєрідним символом минулого, в якому вони закодовували те, про що не можна було писати і що кожен беріг у своїй душі.

Тамара Скрипка

Нью-Йорк - Ковель - Нью-Йорк

Федеральна Кредитова Кооператива СУМА

*Це найкраще місце для
збереження ваших ощадностей!*

Інтернет: www.sumafcu.org

**Прийшла весна! Не пропустіть
найкращий час інвестувати гроші!**

Ціни на нерухомість поки-що низькі. І наші відсотки також!
Криза минає. Купуйте нерухомість тепер, бо коли ціни зростуть,
заробите на різниці!

При 20% першому внеску
(Для вперше купуючих житло перший внесок становить 10%):

Незмінні ставки: на 10 років – **2.75%**; 15 років – **3.00%**; 30 років – **4.00%**

Плаваючі ставки: на 30 років з періодом 3 роки – **2.50%**; 5 р. – **2.75%**;
7 р. – **3.25%**

EQUAL HOUSING
LENDER

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг' Велі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфордї

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

**SELF RELIANCE (NJ)
FEDERAL CREDIT UNION**

**САМОПОМІЧ (Н.Дж.)
Федеральна Кредитна Співка**

PRINCIPAL OFFICE
851 ALLWOOD ROAD
Clifton, NJ 07012
(973) 471-0700

BOTANY VILLAGE OFFICE
237 DAYTON AVE.
CLIFTON, NJ 07011
(973) 772-0620

Toll Free:
1-888-BANK UKE
www.bankuke.com

**Business
Loans from
4.5%
APR***

Please contact our loan department
973-471-0700, ext. 17

* Rates are effective April 26, 2013 and are subject to change without notice.

**ХОЧЕТЕ МАТИ АВТОРСЬКИЙ, СУЧАСНИЙ,
НАСИЧЕНИЙ ІНФОРМАЦІЄЮ ЧАСОПИС –
ПЕРЕДПЛАТИТЬ "НОВУ ГАЗЕТУ"!**

NOVA ГАЗЕТА

продовжує передплату

Передплатна ціна:

На рік	-	80 доларів
На півроку	-	40 доларів
На три місяці	-	25 доларів

Виріжіть цей купон і разом з чеком або
"мані-ордером" надішліть до редакції за адресою:
64-15 DIETERLE CRES., REGO PARK, NY 11374

КУПОН ПЕРЕДПЛАТИ

Прошу передплатити для мене _____
(вказати прізвище та ім'я)

"Нову газету" на _____
(вказати термін)

І надсилати за адресою _____
(вказати точну поштову адресу)

Чек ("мані-ордер") на суму _____ додається
(вказати точну суму)

У ГРОМАДІ

В анналах існування кооперативи «Світлички» Українського Золотого Хреста золотими літерами буде вписано 50-літній ювілей її існування. Це підтвердили не тільки значні досягнення минулого, а й саме святкування, яке відбулося 28 квітня у вчорній залі Українського освітньо-культурного центру в Дженкінтаві (штат Пенсильванія).

Сьогодні «Світличка» може похвалитися 65 дітьми в тижневій і суботній програмі, з якими працюють 8 учителів. Діти у тижневій «Світличці» знаходяться від 7-ї години ранку до 6-ї години вечора в рідному середовищі, чувають рідне слово, пізнають крок за кроком традиції та культуру свого народу.

Співголовами організаційного комітету, до якого входило 20 членів, були Слава Галавай і Лілія Мельничук. 52-сторінкова пропам'ятна книжечка вмістила всі офіційні виступи, серед яких слово Христини Паліїв-Турченко, організаторки кооперативної «Світлички», яка заснувалася 50 років тому. Оскільки в 1962 році садочок 43-го відділу Союзу українців Америки був переповнений, виникла ідея власними силами організувати садочок, як це раніше зробили за взірцем знаменитого дитячого садочка в Судбурі (Канада), вивчаючи при тому працю англійських садочків, ентузіастки створення «Світлички» при Плас-товій станиці в Монреалі. Прибувши до

Головні винуватці торжества – вихованці «Світлички»

СВІТИ, «СВІТЛИЧКО»!

Філадельфії, ентузіастки читали англійську літературу про виховні садочки, особливо виділяючи програму дошкільного виховання, розроблену Марією Монтесорі. 20-й відділ Золотого Хреста взяв «Світличку» під свою опіку, а Наталія Лук'янович стала першою її вчителькою. За 50 років у «Світличці» працювали й працюють 34 вчительки.

Коротке та змістовне слово на святкуванні виголосила професор Наталя Пазу-

няк, окресливши віхи розвитку та діяльності Українського Червоного Хреста, який з плином політичних обставин був змушений прийняти назву Українського Золотого Хреста, що не стало на заваді його гуманітарній діяльності для добра української визвольної справи.

Пані Паліїв-Турченко підбила у своїй короткій доповіді підсумки 50-літньої праці, а саме: «Світличка» створила рідне середовище більш як тисячі малят – радісні

гри, забави й пісні та перші нерозлучні приятелювання; незабутні переживання релігійних та народних звичаїв і традицій, таких як колядки та віншування по домах, установах та для літніх людей; підготовка дітей до суботніх шкіл українознавства та багато іншого.

Програму ювілейного свята відкрила Слава Галавай. Україномовним майстром церемонії була Лідія Мельничук, яка два останні роки є головою управи «Світлички», а англійським – Юрій Коваль. Молитву й благословення провів отець Костюк. Ювілянтів письмово привітав Митрополит Стефан Сорока, а також громадські організації, меценати, приватні особи.

Душею свята, ясна річ, були діти. Їх зібралося кілька десятків на сцені під умілим керівництвом Анни Коваль, яка вже 30 років є учителькою садочка, та під фортеп'яний акомпанемент Марії Камінської. Юних виконавців винагороджували щирими оплесками.

Атмосфера вечора була настільки теплою, родиною, привітною, що учасники й гості урочистостей ще довго ділилися своїми думками, розглядали прозірки та світлинки, які безперервно йшли на екрані та були розміщені на стінах. Кожен намагався знайти там своїх дітей чи онуків, яким путівку в доросліше життя дала «Світличка», й вони тепер стали гордістю української громади.

Прибутки з ювілейної імпрези підуть на побудову ігрового майданчика для «Світлички» при Українському освітньо-культурному центрі в Дженкінтаві.

Осип Рошка

Фото Степана Фартушка

НОВІ ГОРИЗОНТИ УВУ

Учасники загальних зборів Фондації УВУ

11 травня у Нью-Йорку, в залі Українських державних організацій, відбулися річні загальні збори Фондації Українського Вільного Університету (УВУ), в яких взяли участь декан УВУ в Мюнхені Марія Пришляк та колишній ректор університету академік Леонід Рудницький.

За діяльність Фондації протягом минулого ділового року звітував її голова Теодор Воляник. Протягом звітного періоду відбулося три засідання управи, видано Різдвяну та Великодню лютючки, які розіслані до української громади із закликом скласти пожертви на Фондацію. Минулого року зібрано 50 тисяч доларів для стипендій, які переслані до УВУ в Мюнхені. Голова подякував усім жертводавцям, які склали свої датки на потреби УВУ, та всім членам управи за ділову та дружню співпрацю. Водночас Теодор Воляник заявив, що після семи років головування більше не кандидує на цю посаду, однак готовий і далі працювати для добра Фондації.

Письмовий звіт подав заступник голови та голова журі літературного конкурсу імені Волянників-Швабінських Леонід Рудницький. Фінансовий звіт представив фінансовий референт Фондації Богдан Са-

вицький. Усно про свою діяльність звітував заступник голови Аскольд Лозинський, подаючи до відома, що упорядковано фінансові справи із будинком Пирського та незабаром буде запущено вебсайт Фондації УВУ. Про роботу контрольної комісії звітував її голова Ярослав Оберішин, який ствердив, що фінансове діловодство проваджено фахово та згідно з усіма бухгалтерськими та державними приписами.

В листі до зборів ректор УВУ Ярослава Мельник від імені Сенату, Професорської колегії та студентства УВУ склала сердечну подяку Фондації за довголітню фінансову та моральну підтримку Українського Вільного Університету в Мюнхені.

До новообраної Управи Фондації УВУ ввійшли: Аскольд Лозинський – голова; Теодор Воляник, Леонід Рудницький та Іван Буртик – заступники голови; Степан Слуцький – україномовний секретар; Лада Кий – англійськомовний секретар; Богдан Савицький – фінансовий референт; Микола Меґец, Михайло Казаренко, Марія Поліщук (представник КУ СУМ в Америці), Степан Качурак, Петро Матіяшек (Київ), Ігор Мірчук – члени. Контрольна Комісія обрали в складі: Ярослав Оберішин – голова; Ігор Гайда, Мирон Свідерський – члени.

Прес-служба Фондації УВУ

Футболісти-дипломати після змагань

НАШІ ДИПЛОМАТИ – НАЙСИЛЬНІШІ!

25 травня в столиці Вашингтоні відбувся чемпіонат з міні-футболу за участі 10 команд дипломатичних представництв іноземних держав, акредитованих в американській столиці. В чемпіонаті взяли участь команди посольств Великої Британії, Казахстану, Киргизстану, Нідерландів, Норвегії, Росії, Румунії, Туреччини, України та Чехії. Такі змагання посольство України в США організовує вже вдруге. Минулорічний чемпіонат було присвячено проведенню в Україні та Польщі чемпіонату Європи з футболу.

Відкрив чемпіонат з міні-футболу посол України в США Олександр Моцик, який передав вітальне слово учасникам турніру від голови Київської міської державної адміністрації Олександра Попова та зробив символічний «перший удар».

Перше місце в турнірі виборола футбольна команда посольства України в США, яка у фіналі в захоплюючій боротьбі перемогла футболістів посольства Росії, а на третю сходинку вийшли футболісти посольства Туреччини, що виграли у не менш напруженому суперництві у команди посольства Великої Британії – країни-родоначальниці футболу.

Протягом усього турніру, який відбувся

в одному з найбільш популярних відкритих спортивних комплексів неподалік Вашингтону, футболістів палко підтримували вболівальники з їхніх країн – родини й друзі працівників дипломатичного корпусу, студенти місцевих університетів, представники української громади, неурядових організацій, преси, а також приятелі українського посольства.

Після завершення змагань О.Моцик вручив кожному з футболістів команд, що зайняли призові місця, відповідні пам'ятні медалі з нагоди 100-річчя Федерації футболу Києва.

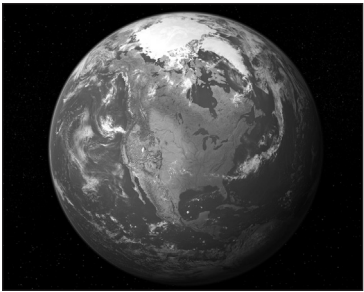
Команда посольства Великої Британії за 4-е місце отримала спеціальний приз – офіційний футбольний м'яч з логотипом Євро-2012.

Ввечері, після напруженого й цікавого спортивного дня, учасники змагань та їхні вболівальники зібралися в посольстві України в США, щоб відсвяткувати Вашингтонський дипломатичний футбольний турнір. Гості переглянули фінальну гру Кубка Ліги чемпіонів УЄФА між мюнхенською «Баварією» та дортмундською «Борусією», а також почастилися традиційними українськими стравами під час святкового фуршету.

Прес-служба

посольства України в США

Планета Земля

У 1221 році, через два десятиліття після того, як лицарі-хрестоносці втратили Єрусалим, в одному французькому селі з'явився хлопчик на ім'я Стефан, котрий назвав себе посланцем Бога й сказав, що всі, хто рвався до Гробу Господнього, були грішниками, і святиня дістанеться тільки дітям, позаяк їхня віра чиста й гріха вони не знають. Звістка лавиною пронеслася по Франції, і невдовзі її шляхи заповнили натовпи малолітніх «визволителів» Святої землі.

Діти йшли до моря, вони вмирили голод і хвороб, ставали жертвами розбійників й, мабуть, загинули б усі, якби не трапився їм купець, який поклявся, що заради воззання Божого він сам переправить усіх малолітніх хрестоносців до Палестини. Комерсант справді доставив їх до Марселя, завантажив в порту на сім кораблів (два з яких загинуть у дорозі), але привіз... до Єгипту, прямісінько на невольничий ринок.

У тому ж році, натхненні тією ж великою метою, з нижньорейнських земель Німеччини до Генуї під проводом дев'ятирічного Ніколаса вийшли десятки тисяч маленьких німців. Вони досягли узбережжя, але генуезці прогнали дітей з міста. Не змирившись, діти пішли до Риму, аби попросити благословення й допомоги у Папи. І Папа Іннокентій III (хвала його мудрості) вмовив дітей відкласти виконання обітниць до повноліття.

Хрестовий похід французьких та німецьких хлопчаків був, мабуть, першим у світовій історії прикладом військової кампанії, в якій солдатами стали діти. Ситуація повторилася через сім з гаком століть...

У Другій світовій війні гітлерівська Німеччина вже через чотири роки після її початку стала відчувати гострий дефіцит людського матеріалу в усіх галузях промисловості та у війську. Нацисти застосовували цілий набір методів заміни чоловіків, призваних до вермахту: використання військовополонених, вивезення робочої сили з окупованих територій, примусовий призов німецьких жінок та підлітків для праці на військовому виробництві...

Осінь 1943 року поклатла початок кампанії вербування молоді, яка не досягла повноліття, для служби у військах. А 1944 рік було оголошено «роком добровольця». Але якщо в той період юнаки й дівчата йшли у вермахт, в основному, без жорсткого тиску й примусу, то в січні 1945 року керівництво молодіжної організації гітлерюгенд оголосило імперський обов'язковий призов до збройних сил. Більше 70% юнаків 1928 року народження повинні були заявити про готовність стати до армійських лав, 17-річні юнаки й 18-річні дівчата

направлялися в допоміжні частини. З вересня 1944 року до січня 1945-го вермахт поповнився приблизно чвертю мільйона вчорашніх школярів.

Вже в умовах краху нацистської імперії розпочався набір до війська 14-16-річних «добровольців». З них формувалися загони, котрим доручалося прикриття відходу частин вермахта, здійснення диверсійних актів у тилу військ антигітлерівської коаліції. Наспіх вишколені, необстріляні, фізично слабкі, без досвідченого керівництва, ці діти-солдати були приречені на загибель.

Використовувала дітей у бойових діях під час Другої світової війни й Червона армія. В багатьох

фондом ООН (ЮНІСЕФ), про наявність подекуди навіть 10-12-річних солдатів, причому як хлопчиків, так і дівчаток. За останнє десятиріччя в різних гарячих точках планети загинуло 2 мільйона дітей, ще 6 мільйонів дістали серйозні поранення або стали інвалідами. Серед убитих і покалічених — не менше півмільйона дітей-солдатів.

Хто набирає дітей-солдатів? Уряди, наприклад, в Бурунді, Демократичній Республіці Конго, Гвінеї, Ліберії, Судані, Уганді; нерегулярні озброєні формування, повстанці, які підтримуються урядами, наприклад, у Колумбії, Сомалі, Судані, Зімбабве й у тій же Уганді; неурядові війська (опозиційні сили різних типів, включа-

рали просто зі шкіл, вручали зброю і відправляли на фронт, використовуючи як «гарматне м'ясо».

Уже понад 15 років унаслідок внутрішніх збройних конфліктів ліберійські діти гинуть, втрачають батьків, стають каліками, жертвами викрадень, залучаються до участі у бойових діях. Хлопчиків та дівчаток, вік яких іноді не перевищує семи років, примушують воювати, підносити боєприпаси, готувати їжу. Дівчат гвалтують. Тих, хто чинить спротив вербувальникам або не виконує наказів командирів, убивають. Нині кількість дітей-солдатів у Ліберії сягає 20 тисяч.

Діти Палестини мріють стати шахідами. Це пропагують навіть

У Бірмі існує партизанський загін «Армія Бога», який набув слави завдяки своїм командирам — 12-річним братам-близнюкам Джонні та Лютеру Хту. Він налічує близько 200 солдатів, третина з яких — діти. Причому саме малолітні партизани складають так звану гвардію «живих богів», вирізняючись особливою жорстокістю й організованістю. Тут за порушення дисципліни винному просто відрубують голову ретельно загоєною мотикою. І в той же час на привалах вони співають пісень, розповідають один одному казки, ставлять вистави. Тобто, залишаються дітьми...

«Маленькі бджоли» — так називають дітей-солдатів у Північній Уганді. Адже їхній зріст та моторність дозволяють швидко рухатися і нещадно «жалити» своїх ворогів. Тисячі хлопчиків і дівчаток були викрадені Армією Опору Лорда (АОЛ) і примушені воювати в угандійському війську. Викрадені діти — власність командирів АОЛ. Дівчата мешкають разом зі своїми командирами і використовуються як секс-рабіні. Але воювати посилають усіх — і дівчат, і хлопців.

Ще жахливіша ситуація у С'єрра-Леоне. Військові спостерігачі ООН були шоковані, коли побачили обкурених десятирічних хлопчаків, які виходили з лісу, щоб здатися. Один з них, віддаючи автомат, з гордістю повідомив, що він капітан. «За що ж тобі дали звання?» — поцікавився один із спостерігачів. «А мені командир сказав: «Відрубаєш шістьдесят пар рук — будеш капітаном». Я виконав завдання». Саме такі «діти» укладають парі на живіт вагітної жінки — кого вона носить, хлопчика чи дівчинку, щоб потім розпороти його і з'ясувати, хто виграв.

Два мільйони дітей постраждали від збройного конфлікту в Сирії. Такі дані оприлюднила нещодавно у своєму звіті міжнародна неурядова організація Save the Children. У табори для біженців в Йорданії, Лівані, Туреччині такі діти потрапляють з фізичними, психологічними травмами та виснаженням.

Save the Children організовує для маленьких біженців спеціальні реабілітаційні програми, оскільки до звичайного навчання вони ще не готові. В Сирії багато з них не мали змоги ходити до школи, жили в парках, хлівах, печерах... Окрім цього, дітей використовують як солдатів. 12-річний повстанець з автоматом Калашникова в руках — таке можна побачити в сьогоднішній Сирії повсюдно. Маленькі нишпорки, слуги чи навіть живий щит — неповнолітні солдати у Сирії воюють по обидва боки. Причому часто їх продають в рабство власні родини. Середня ціна за 12-річного хлопчика — 600 доларів. Принаймні таку інформацію оприлюднила днями правозахисна організація «Дитинство під вогнем».

Діти — це квіти життя. Цей відомий афоризм звучить подекуди на нашій планеті як знуцання. Адже ці «квіти» змушені в деяких регіонах проживати найпрекраснішу пору людського життя — дитинство солдатами на війні. Їхнє життя і смерть — докір всьому людству.

Андрій Гурин

Спеціально для «Нової газети»

ДІТИ-СОЛДАТИ: ВЧОРА І СЬОГОДНІ

У збройних конфліктах беруть участь десятки тисяч малолітніх бойовиків

Сирія

Шрі-Ланка

Афганістан

Уганда

її підрозділах були так звані «сині полки». Це, в основному, були хлопчики, підібрані солдатами на дорогах війни. Сотні й навіть тисячі підлітків вступали в партизанські загони, підпільні організації.

У Великій Радянській Енциклопедії наведені такі дані: бойовими орденами й медалями в 1941-1945 роках відзначені подвиги більш як 35 тисяч піонерів. А скільки не отримали жодних нагород!

З тих пір минуло майже 70 літ. Але журналісти й міжнародні спостерігачі фіксують і сьогодні участь підлітків 14-16 років у збройних конфліктах в багатьох регіонах планети. Є достовірні свідчення, представлені Дитячим

юни повстанські та терористичні групи, озброєні формування під керівництвом польових командирів, наприклад в Афганістані, Чечні, Колумбії, Демократичній Республіці Конго, Індії, Лаосі, Непалі, Нігерії, Шрі Ланці, Судані, Ємені та Уганді.

Під час ірано-іракської війни у 80-х роках уряд Ірану призвав тисячі дітей у народне ополчення. Їх поверхово навчали поводженню зі стрілецькою зброєю, вручали символічний «ключ від раю» і відправляли на передову. Ірак, у свою чергу, в 1991 році створив організацію «Левенята Саддама», до якої увійшли десятки тисяч дітей у віці 10-15 років. У 1999-2000 роках під час війни в Ефіопії та Еритреї підлітків заби-

по телебаченню. В одному з кліпів палестинський хлопчик пише батькам прощального листа, в якому висловлює бажання померти за свою країну. При цьому звучить пісня: «Для моєї країни я жертвую собою... Радійте моїй крові й не плачте». Місцеві релігійні лідери трактують участь дітей у бойових діях як «мучеництво». Муфтії Єрусалиму, наприклад, проголосували: «Чим молодший мученик, тим більше я його поважаю». Навіть у дитячих садках дітлахи марширують строєм, граються справжніми «калашниковими» і бадьоро виспівують войовничу пісню: «Я стану воїном-самогубцем у бойовому костюмі, я поллю кров'ю кожний клаптик землі».

КОЛИ СМІЮТЬСЯ ДІТИ

Дзеркало

Діти не вміють сміятись заздрісно,
Крізь сльози сміятися і від злості.
Діти завжди сміються радісно.
І їм заздрять дорослі.
Сміх той тягне з землі до неба,
Наче жайвір, струну із радості.
І якщо у душі у тебе
Захвилювалася лють чи заздрість, —
Ти всміхнися отак по-простому,
І повернеться щирість втрачена.
Люди! Все робіть по-дорослому,
Тільки смійтеся по-дитячому!

Грицько Чубай

ДОВКОЛА СВІТУ

жаних рівенькими смужками каналів, неквапом розгулювали чорно-білі й руді корови; іграшковими виглядали чепурні будиночки, всі, як один під червоною черепицею, майже такої масті, як і деякі корови; а старі вітряки, навпаки, навіювали думки про якусь всепланерну змову. Важко повірити, що голландці — це, за великим рахунком, люди, які живуть на болоті. Вже на глибині півметра тут починаються ґрунтові води, а значна частина країни взагалі знаходиться нижче рівня моря. У країні понад 20 тисяч насосних станцій, які регулярно відкачують «зайву» воду до моря. Загальна довжина всіх голландських каналів та захисних дамб значно більша, ніж протяжність усіх нідерландських кордонів. Про голландську економність складають анекдоти. Німці, наприклад, кепкують: «Чо-

Нідерланди — це королівство млинів, каналів і тюльпанів

БЕНІЛЮКС: ГОЛЛАНДСЬКИЙ ЕКСПРЕСІВІЗМ

Наша довідка: Нідерланди (офіційно Королівство Нідерландів) — країна на заході Європи. Суходолом межує з Німеччиною та Бельгією, на заході та півночі омивається водами Північного моря. Неофіційна назва — Голландія, за назвою однієї з семи провінцій, що входила до Республіки Сполучених провінцій у XVI столітті. Сьогодні Королівство Нідерландів складається з 12 провінцій. Назва країни означає «низи́нні землі», що пояснюється її розташуванням: приблизно 50% території, на якій мешкає 60% населення, лежить нижче рівня моря, а ще третина має висоту до 1 метра над рівнем світового океану. Загальна площа території країни становить 41 543 кв.км. Населення Нідерландів — понад 17 мільйонів осіб, з яких 80,7%, становлять голландці, 2,4% — індонезійці, 2,2% — турки, 2% — мароканці, 2% — суринамці.

Столиця — Амстердам, проте парламент та уряд країни знаходяться в Гаазі. Форма правління — конституційна монархія, главою якої з 1980 року є королева Беатрис Армгард з оранської династії.

Провідну роль у промисловості відіграють машинобудування, електротехніка, нафтопереробка, нафтохімія. Країна має значні запаси природного газу та нафти, вугілля, торфу, кухонної солі та каоліну. Нідерландам належить перше місце в світі з оброблення алмазів.

Північна Венеція — Амстердам

му голландці не користуються холодильниками? — Боятися, що закриють дверцята, а всередині не згасне лампочка». Бельгійці: «Ви прогулюєтеся прикордонною місциною. Як дізнатися, що Бельгія скінчилася і почалася Голландія? — Якщо на мотузках сушитися туалетний папір, ви вже у Нідерландах». Насправді ж німцям з бельгійцями не зрозуміти, що країні, де мало не кожен квадратний метр землі століттями відвоювався у моря, люди не можуть бути марнотратами.

Тому не дивно, що Нідерланди ще називають «Королівством во-

ди». Для прикладу, лише в Амстердамі налічується 160 каналів та майже півтисячі мостів. Не менш вражаючими є й плаваючі будиночки, які викликають захоплення у туристів. Такі житлові човни — найчастіше служать пристанищем для романтичних голландців або ж для людей із невеликим рівнем достатку.

Як тільки не називають Амстердам! Одні величають його Північною Венецією, інші Новим Вавилоном. Проте ні та, ні інша назва не передають всю його красу, шарм і привабливість. Центральна площа Дам, Королівський палац, площа Ремб-

рандта, знаменитий амстердамський залізничний вокзал, побудований на дев'яти тисячах палів, музей Мореплавання та пришвартований біля нього вітрильник Ост-Індійської компанії «Амстердам», знаменитий плаваючий квітковий ринок...

У Нідерландах люблять повторювати, що Бог створив воду, а голландці — береги. Мандруючи цією країною, так і хочеться додати: не просто створили, а й майстерно, по-господарськи облаштували. Саме в Голландії знаходиться найбільший у світі порт — Роттердам. Тут щорічно розвантажують близько 200 мільйонів

тонн вантажів і обслуговують третину всього морського фрахту Європейського Союзу. Саме Роттердам є світовим рекордсменом за площею порту та довжиною своїх причалів. Із морем Роттердам з'єднує 27-кілометровий канал Н'іве-Ватервег.

Власне, Роттердам ми бачили лише краєм ока, з вікна автомобіля, зупинившись на околиці міста, де знаходиться «Кросвейк» — старий цвинтар, на якому 28 травня 1938 року знайшов свій останній прихисток Євген Коновалець. Вдивляючись у надгробки й вчитуючись в епітафії, звернули увагу, що тут поховано багатьох знаменитих людей Бенілюксу — політиків, громадських діячів, митців, військовиків.

Могила Євгена Коновальця знаходиться праворуч від центрального входу на краю цвинтаря, що на лівому березі ріки Роте. Дізнавшись, що тоді попрощатися з українським героєм прийшов також консул Литви в Нідерландах, поцікавилися в Омеляна Кушпета, голови українців Королівства Нідерландів, з яким нас ще раніше познайомила пані Слава Стецько в Києві, й з яким ми тепер стояли біля могили, що пов'язувало ці дві особи.

«Дуже просто, — відповів професор Кушпета, — Євген Коновалець з 1929 року мав литовське громадянство. У 1925 році він уперше відвідав Литву, що можна вважати початком творення українського представництва у цій країні. У 1926 році розвідка Української Військової Організації

Якби тоді наш літак, що взяв курс на Амстердам, летів з Нью-Йорку, то, напевне, ми з повним правом сьогодні, з огляду на свій американський досвід, могли б написати, що летимо, мовляв, відвідати своїх давніх родичів. Але тоді, двадцять років тому, нашою відправною точкою «відкриття Бенілюксу» був Київ. Та ми, власне, й не здогадувалися, що Нью-Йорк колись був Амстердамом, що першими з європейців тут оселилися саме голландці. Але тоді, двадцять років тому, в нас був величезний привілей — ми відкривали світ з «чистого аркуша», дивлячись на нього широко розплющеними очима довірливої дитини й сприймаючи його більше серцем, ніж розумом.

Більше того, наша дорога до Голландії була оповита святістю — вона пролягла через невеличке бельгійське містечко Банні. Ті самі «Our Lady of Banneux», в яких, за переказами, між 15 січня й 2 травня 1933 року з'являлася людям Діва Марія в білій покриві, назвавшись «Дівою бідних». Побачивши дівчинку, яка гралася біля джерела, вона попросила її напиться з нього води й передати іншим, що воно цілюще для всіх. Свідчення дівчинки Маріет Беко ретельно перевіряли майже десять років, з 1935 аж до 1942-го, поки римокатолицька діоцезія Льєжу разом з офіційним Ватиканом винесли остаточний вердикт — це місце справді святе. Відтоді прочани беруть тут щоденно до 2 тисяч галонів води й багато хто з них підтверджує, що вона цілюща. Дівчинка ж, Маріет Беко, дожила до грудня 2011 року й відійшла у кращий світ у 90-літньому віці, попрощавшись зі світом словами: «Я була простою листоношею, покликаною з небес передати людям вістку, яку дала мені Діва Марія...»

«Our Lady of Banneux» не стомлюється приймати паломників з усього світу, які йдуть, їдуть, летять сюди, щоб припасти до цілющого джерела, яке б'є на тому місці, те ступали ноги Божої матері. Призупинившись, причастившись живою водою й поклонившись святому місцю, вклонилися ми й українському хресту, який українці Бенілюксу поставили тут з нагоди 1000-ліття хрещення України-Руси.

Не дивно ж, що з того моменту весь довколишній світ здавався нам просвітленим, майже казковим, нагадуючи копії полотен знаменитих голандських експресіоністів. На довколишніх широких рівнинних смагдгових полях й пасовиськах, схожих на зелене сукно гігантського більярдного столу, філігранно помере-

Замок Де Гаар – символ старовинного Утрехта, де співає український хор, зібраний виключно з голландців

У цій величній будівлі в Гаазі засідає Міжнародний суд

На місці поблизу містечка Банни, де в 1933 році дівчинці Маріет Беко явилася Пресвята Богородиця

Могила Євгена Коновальця на цвинтарі «Кросвейк» у Роттердамі

1936 років, забезпечувало полковнику своєрідний імунітет. Аж після організації українцями на міжнародній арені, зокрема у Лізі Націй, протестної акції проти "паціфікації" у Галичині 1930 року польський уряд настійливо домагався депортації провідника ОУН з території Швейцарії. Цього вдалося уникнути через втручання литовського посла. Однак, під впливом дипломатичного тиску СССР і Польщі на офіційну Женеву, Коновалець у 1936 році переїхав до Риму, де підтримував тісні контакти з литовським послом в Італії Вальдемарасом Черняккісом. Син посла Альгірдас і син Коновальця Юрій навчалися в Римі в одній школі, навіть сиділи за однією партою. Саме Черняккіс допоміг дружині полковника Ользі Коновалець швидко отримати візу для поїздки в Роттердам, на похорон чоловіка.

Розповідаючи все це, ніби щось пригадуючи, Омелян Кушпета додав: «Багато хто з наших людей у ту пору мали литовські паспорти... Але лишалися українцями...»

Полковника Коновальця поховали у цинковій труні, щоб після здобуття Україною незалежності перенести в рідну землю. Але незалежній Україні незабаром виповниться 22 роки, а великий її син так і лежить у чужій землі.

Тоді, на тій сумній панасиді, ми мали нагоду познайомитися з деякими українцями, які, маючи голландські, бельгійські, німецькі паспорти, воліли все життя залишатися українцями й мріяли лягти в рідну землю. Один з них, Роман Пиндус, запросив нас у «своє село» Генгело, що на самому кордоні з Німеччиною. Оскільки в Голландії нам було цікаво все, ми погодилися їхати потягом. Дорогою знову не могли намілюватися фламандськими краєвидами. Корів на зеленому полотні змінювали вівці, до блакитних стрічок каналів додавалися старі млини.

«У деяких з них мельники не лише працюють, а й живуть», – розповів пан Пиндус.

На своїх картинах і гравюрах чимало відомих голландських художників XVII століття, зокрема Якоб ван Рейсдал, Мейндерт Гоббема та Рембрандт ван Рейн, часто зображували вітряки, і це не дивно. У ті часи близько 10 тисяч вітряних млинів прикрашали краєвиди Голландії. Але ці колоритні будівлі не лише надихали художників. Від початку XV століття до кінця XIX вони виконували роботу, яку в наш час здійснюють електричні та дизельні двигуни. Вітряки виробляли енергію, необхідну для того, щоб викачувати воду, молоти зерно, різати дерево та виконувати багато інших завдань. Але, на відміну від сучасних двигунів, вітряні млини виробляли енергію і при цьому не забруднювали навколишнього середовища.

З млинами пов'язано й багато місцевих звичаїв. На північ від Амстердама вітряки прикрашали з нагоди урочистих подій, наприклад, весілля. Крила встановлювали у діагональному положенні (кінець роботи) і вішали між ними гірлянди. Під час Другої світової війни, коли країна була окупована німецькою армією, місцеві люди з допомогою крил вітряка попереджали тих, хто переховувався від німців, про облоги. Сьогодні на території Королівства їх залишилося не більше тисячі.

Хоч все одно вони зустрічають вас повсюдно. Лише у Кіндердайку налічується 19 млинів, побудованих ще у 1740 році, й вони справедливо занесені ООН до культурної спадщини людства.

Голландці бережуть свої традиції й залюбки розказують свою історію. У Середньовіччі Нідерланди були частиною Священної Римської імперії і входили до складу Іспанського королівства. Цей тягар був найважчим: католицька інквізиція нещадно переслідувала протестантів, які становлять більшість населення Голландії. Край іспанському пануванню поклати Нідерландська буржуазна революція (1566-1609 рр.), що відбулася на 70 років раніше, ніж у Англії. В 158-му було проголошено незалежну Республіку Об'єднаних провінцій (Голландська республіка). У XVII сторіччі Нідерланди досягли найвищого розквіту; володіючи потужним флотом, вони починають колоніальні захоплення територій у Південно-Східній Азії, Америці, Африці. Стрімке зміцнення Голландії в світовій торгівлі стало причиною трьох воєн з Англією, в результаті яких відбулося посилення Англії й послаблення Голландії. Війни з Францією у XVIII-XIX ст. також виявилися невдалими для Голландської республіки, вона деякий час була частиною Французької імперії. В 1830 році північні провінції утворили Нідерланди в їхніх сучасних кордонах. Під час Першої та Другої світових воєн Нідерланди заявили про свій нейтралітет, але в 1940 році німецькі нацисти окупували країну. В Голландії розгорнувся рух Опору, учасники якого разом з арміями союзників звільнили країну. Але війна підірвала економіку Голландії. Голландцям довелося докласти чимало зусиль, щоб відродити країну.

Сьогодні Нідерланди, будучи відданими своїм традиціям, намагаються виглядати й модерніми. Кожне місто, кожна провінція вражають своєю унікальністю. Однією із характерних особливостей цієї країни є її архітектура. Привертає увагу безліч маленьких будиночків, схожих на іграшкові. У містах, пронизаних каналами, такі будівлі із чудернацьким екстер'єром виглядають ще казковішими. Доповнюють архітектуру Нідерландів відомі в усьому світі кубічні будинки, зведені за модерним проектом архітектора Піта Блома у Роттердамі та Гелмонді. Нахилені до землі під кутом 54,7 градусів, вони викликають неабияке захоплення у туристів і подив у архітекторів.

Подорожуючи Нідерландами, вдивляючись у тамтешні краєвиди, не перестаєш дивуватися. Наприклад, чому Ван Гог прославився соняшниками, а мав би, напевне, тюльпанами. Бо ж Голландія – світова столиця тюльпанів. Тут взагалі найбагатший у світі ринок квітів, найбільша кількість велосипедів на душу населення, найсмачніший у світі сир... Утім, крім квітів та млинів, ще одним символом Нідерландів вважають клоппени (сабо) – дерев'яні черевики. Колись вони були єдиним доступним взуттям для бідняків, а сьогодні стали невід'ємним елементом голландської культури. Селяни до нині вважають їх найзручнішим робочим взуттям. Пару чудернацьких клоппенів, як сувенір на

згадку, придбали й ми.

Ще одна візитівка цієї дивовижної країни – голландські оселедці. За тим, як людина смакує цю страву, можна визначити, звідки вона походить. Наприклад, в Амстердамі віддають перевагу оселедцеві з цибулею та огірком, а от у промисловому Роттердамі їх їдять цілими, без будь-яких приправ та гарнірів – беруть оселедцеві за хвіст і плавно опускають до рота.

Невід'ємною особливістю Нідерландів є музеї. Можна відвідати «Музей прасок» у місті Ноордбрук. У третьому за величиною місті королівства Гаазі обов'язково слід зазирнути у Мадюродам – музей під відкритим небом, що повторює всю Голландію в мініатюрі. Не залишить вас байдужим єдиний у світі освітній музей «Корпус», виконаний у вигляді фігури людини заввишки 35 метрів, прогулюючись всередині якої ви матимете змогу побачити усю будову людського тіла. Стара Голландія, власне, прагне залишатися завжди молодою. І не лише своїм знаменитим районом «червоних ліхтарів» чи надивовижу затишними «кав'ярнями», в яких дозволено «смакувати» марігуану. Вона складніша, загадковіша, тонша... Напевне, саме тому, буваючи в Метрополітен-музеї, ми завжди відвідуємо галерею голландських майстрів. Щоб подумки знову й знову повернутися в прохолодну королівську ідилію Нідерландів. Щоб ще раз пересвідчитися, що на світі ще лишаються країни, благословенні Богом...

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський**
Київ - Брюссель - Амстердам -
Люксембург - Київ

Збираєтесь вирушити в подорож? Зверніться до Лесі Козіцької з подорожньої агенції Dunwoodie Travel Bureau - і вона полагоди всі ваші проблеми з квитками, готелями, відвідинами знаменитих місць США та нашої планети.

Адреса:

125 Corporate Blvd, Suite 300,
Yonkers, NY 10701

Телефони:

(914) 969-4200

(800) 550-4334

E-mail:

dunwoodie@vacation.com

Життя без подорожей неймовірно нудне й нецікаве. Але вирушати в дорогу навмання не варто - побутові й дорожні проблеми можуть зіпсувати всю вашу відпустку. Краще зверніться по допомогу до туристичної агенції New Tours, яка полагоди всі проблеми і зробить вашу поїздку незабутньою. Тисячі маршрутів в Америці та світі.

Телефон для довідок:

(718) 934-7644

або зайти на сайт:

www.newtours.us

передала литовському урядові план нападу Польщі на Литву, що стало однією з причин нейтралізації можливої агресії Речі Посполитої проти сусідньої держави...» Більше того, з'ясувалося, що державне сприяння Литви українській визвольній справі у міжвоєнний період виявлялося серед іншого й у тому, що її посольство в Женеві, де Євген Коновалець жив протягом 1930-

42-ий Відділ Організації
Оборони Чотирьох
Свобід України
на Лонг Айленді, Н.Й.

запрошує на

ВИСТАВУ

Української драматичної студії в Нью Йорку
Народного артиста України Івана Бернацького

«Пам матір добрую мою...»

присвячену 199-ій річниці
від дня народження
Тараса Шевченка

Неділя, 2 червня 2013 р.
1:00 год. по полудні

Парафіяльний центр
Української католицької церкви Св. Володимира
226 Uniondale Ave, Uniondale, N.Y. 11553

Перед виставою, об 11-й ранку —
спільний сніданок

Після вистави — обід (шведський стіл)

Вступ: дорослі — \$20,
молодь (15-21-річні) — \$10,
діти (до 14 років) — безкоштовно

Спонсори вистави:

Українська федеральна кредитова
кооператива «Самопоміч» у Нью-Йорку

**Запрошуємо громаду Нью-Йорку та околиць
відсвяткувати День батька з театральною групою
«Нової Української Хвилі» з Філадельфії
Літературно-музична композиція
«Там у лісі, на поляні...»**

*Полеглим батькам за волю і незалежність України
присвячується*

Режисер і автор сценарію – Віра Губицька

**Неділя, 16 червня 2013 р.,
о 2:00 годині по полудні**

в залі Українського Народного Дому
за адресою: 140 Second Avenue, Нью Йорк

Вступ: \$25, студенти - \$15. Діти до 12 років – безкоштовно

Український тижневик
Ukrainian weekly

NOVA ГАЗЕТА

**„НОВА ГАЗЕТА“
відкрила
з 1 липня 2011 року
пресовий фонд, на який
кожний з вас може
переказати будь-яку
суму грошей.**

**Ми будемо безмежно
вдячні за вашу
підтримку, аби й далі
щочетверга у ваших
оселях, кредитівках,
українських церквах,
школах та установах
з'являлося
свіже число „НГ“.**

**Імена жертводавців
буде видруковано на
шпальтах „НГ“.**

**АДВОКАТ
СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ**

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

33 West 19 Street, New York, NY, 115-10 Queens Blvd., Forest Hills, NY
Тел.: 646 - 619 - 1123, 718 - 785 - 0472

ПРОДАЄТЬСЯ

У Кергонксоні, неподалік «Союзівки» та української
церкви, продається кондомініум: три спальні, дві лазнички.

Ціна – 140 тис. дол.

Можливий обмін на житло у Львові та околицях.

Тел: (845) 345-4640, IVASITEL@YAHOO.COM

**УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA**

Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працевдавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дублікату вигравшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шости років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз.

- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин
або для призначення Вашого візиту
просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003

Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

**HELENA
SPIRITUAL READER AND ADVISER**

35 Atlantic Street, Stamford, CT 06901

Тел: (203) 961-8875

- Повертаю людям душевну рівновагу та віру в себе
- Допмагаю воз'єднатися парам та родинам
- Полагоджую любовні, бізнесові та інші особисті проблеми
- Palm & Card Reader, Psychic Healer Adviser, Spiritual Therapist

"Нова газета" -
український громадсько-політичний тижневик.
Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
Видавець і головний редактор -
Валентин Лабунський
Власний кореспондент у США -
Катерина Кіндрас
Власний кореспондент в Україні - Василь Туглук
Дизайн - Ukrainian Media Group, Inc.

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:
718-275-2503, 917-324-0359

Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
та оголошень несуть рекламодавці.

Адреса редакції:

64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374

Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com

Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly
Established October 2008 in New York.

Publisher and editor-in-chief -

Valentyn Labunsky

Correspondent in USA -

Kateryna Kindras

Correspondent in Ukraine -

Vasyl Tuhluk

Design - Ukrainian Media Group, Inc.

The publisher may not have the same standpoints
with the author of a printed material.

Authors of printed materials are fully responsible
for the content of their commercial Ads

Editorial Office:

64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374

Advertising Department: Tel.: 917-324-0359

E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com

Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO

Ціна договірна

Top four reasons to sign on to Bill Pay with Self Reliance New York*

- 1. E-statements**
- 2. No check to write**
- 3. No envelopes to lick**
- 4. No stamps to stick**

Just a click!

www.selfrelianceny.org

SELF RELIANCE NEW YORK

Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Phone: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

KERHONKSON :

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

UNIONDALE :

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516-565-2393
Fax: 516-565-2097

ASTORIA:

32-01 31st Ave
Astoria, NY 11106
Tel: 718-626-0506
Fax: 718-626-0458

LINDENHURST:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full faith and credit of the United States government.

NCUA

the National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency.

* Member must maintain a share draft (checking) account at Self Reliance (NY) FCU.

